

Na fotografii možná jsou: Petr Alt, Tereška Antošová, Patrik Benda, Honza Beran, Jana Beranová, Adélka Borová, Lionel Burger, Mikuláš Burger, Tomáš Cirus, Anetka Cirusová, Petra Cirusová, Kuba Červenka, Jirka Červenka, Ondra Dufek, Anička Fikejzová, Julinka Fikejzová, Zuzka Fudyová, Lucka Gregorová, Lucka Habětínová, Karel Hejč, Ivan Hermel, Max Hermel, Petr Hermel, Markéta Hermelová, Petr Husák, Lenka Husáková, Hanka Chmeličková, Veronika Jakoubková, Čenda Janečka, Kuba Jelinek, Honza Jurčíček, Jirka Kafka, Anička Kašová, Zdeněk Kaštánek, Markéta Kaštánková, Lukáš Klicpera, Lucie Klicperová, David Kodras, Miša Kohlerová, Ondřej Kolman, Honza Kolomazník, Vojta Kolomazník, Michal Kozel, Veronika Kozlová, Olina Králiková, Anetka Kratochvilová, Dana Krůfová, Sima Krůfová, Ondřej Kubart, Kristýna Kubartová, Pavel Kujan, Petr Kujan, Terka Kujanová, David Kunc, Lucka Kuzivová, Monika Kuzivová, Tereza Láznovská, Karel Mareš, Honza Měchura, Lucka Měchurová, David Mengr, Honza Mládek, Jindra Mládek, Katka Moravčíková, Jakub Nedvěd, Eva Nedvědová, Katka Nedvědová, Katka Nižaradzová, Lucka Nižaradzová, Martina Nižaradzová, Martin Novák, Radka Nováková, Josef Odehnal, Lida Odehnalová, Eliška Piknerová, Ilča Pilčíková, Roman Buchar Pošta, Alice Počtová, Jirka Pokorný, Roman Pokorný, Tereza Prejzsková, Tomáš Purkrt, Robert Riha, Marek Schaferling, Kamča Schaferlingová, Katka Schutznerová, Jana Slaná, Daniel Souček, Katka Sveráková, Vitek Škop, Vojta Škop, Zdeněk Škop, Jolana Škopová, Katka Škopová, Michal Šubert, Tereška Taubelová, Michal Tauš, Jana Taušová, Michal Tůma, Vláda Uzel, Bára Valenová, Marek Vaněčko, Tomáš Vaněčko, Káta Veselá, Petra Veselá, Bětka Viktorová, Alena Vlachová, Tomáš Vojáček, Zuzana Žuza Vojáčková, Zuzana Vojáčková, Martin Weigel, Michal Weigel, Michal Čwa Weigel, Aruna Weigelová, Helena Weigelová, Milan Žaba, Miša Žabová

LUKAVEC 1997

Pokud jste dočítali až sem, možná si řeknete, zda to všechno bylo takové pěkné, jak to Adélka Borův podlé podkladů od dětí a vedoucích popsala. Abychom lépe porozuměli tomu, co děláme nyní, je dobré vědět něco o tom, co se stalo kdysi, co pamatuje jen Ben.

Původní 35. Oddíl junáka v Libni vznikl v roce 1922. Členem byl i Josef Ben Odehnal, nepřijímal však nové členy, proto z něj vznikl oddíl oldskautů (1937). Ben začal věst víčata u 25. oddílu v Libni. V roce 1939 Ben s víčaty tábořil v Dobré Vodě u Soběšovic. O rok později v Jankovské pobliž Načeradce a Votic. Po osvození zahájil činnost opět 25. Oddíl, ze kterého se Ben odtrhl s víčaty a znovu obnovil 35. oddíl. Rok 1946 - tábor v Horním Polubném (lésně po svatbě Bena s Lidou), byl v bývalé hospodě a v deseti stanech, kde spali nejstarší skauti. 1947 a 1948 tábor v Jesenici u Sedlčan (u Benova strýce). První rozpuštění junáka (1949). 1955 zakládá Ben oddíl mladých turistů - tábor v Radčici u Sedlčan na potoce Mástník. O rok později Kobylí důl u Kožlí. 1957 opět Kožlí - o něco níž, po proudu Želivky. Po obnovení junáka (1968) oddíl pokračoval jako 35. oddíl junáka a 88. oddíl skautek a zároveň jako turistický oddíl při T.J. Slavoj Hloubětín. Tábor v Miletičíně u Senožat (Kožlí zatopeno vodou Želivské přehrady). Po druhém zákazu junáka komunisty v roce 1970 jsme pokračovali jako Oddíl mladých turistů T.J. Slavoj Hloubětín. Protože měl oddíl hodně členů, byli jsme donuceni vstoupit do pionýra. Členství v T.J. jsme si zachovali. Od roku 1922 se změnilo ve společnost mnoho věcí, pochopitelně se změnil způsob trávení volného času dětí. Je daleko víc možností, jak trávit volný čas. Rozhodli jsme se částečně změnit náš program, abychom se přizpůsobili realitě a vynaložené úsilí mělo smysl. Turistický oddíl jsme změnili na tábornický, kdy většina naší činnosti se soustředí na letní tábor, případně na víkendové akce. Většinu dětí snad bavi co děláme a nejsou naši členové pouze protože to rodiče chtějí, nebo proto, že někdo musí umístit děti.

Po roce 1989 jsme stáli před rozhodnutím, zda a nebo případně jak pokračovat dál. Prozatím se nám nejschůdnější zdá zůstat v pionýru. Pionýr nám dává právní a ekonomický servis, který jiné organizace nenabízí.

Dále tedy pokračujeme, ale bez pomoci rodičů, kteří jsou ochotni pomáhat, například při stavbě a bourání tábora, při opravách na tábořišti, při shánění materiálu, právní pomoci, poradách při účetnictví, propagačními předměty pro naše dodavatele a pod. Víme, že ne všichni mohou pomoci, ale jsme přesvědčeni, že pokud by to bylo zapotřebí, jistě by pomohli.

Letos nám při stavbě tábora pomohli: - Petr Alt, Jaroslav Bartoněk, Patrik Benda, Honza Borovec, Eva, Mikuláš a Lionel Burgrov, Tomáš Cirus, Anička, Julinka a Láďa Fikejsovi, Jitka, Evžen, Lucka a David Gregorovi, Petr Hemel, Lenka, Vláďa a Petr Husákoví, Hanka Chmellíčková, Čenda Janečka, Hanka a Honza Jelínkovi, Anička Kašová, Lenka, Mířek, Markéta a Zdeněk Kašánkovi, Lucka a Lukáš Klíperovi, Miša Kohlerová, Iva, Ivoš, Honza a Vojta Kolomazníkoví, Jirka - Had Koza, Markéta Kuncová - Krisová, Simona & Dana Krůfí, Kristýna & Ondra Kubartovi, Jajka, Pavel, Tereza a Petr Kujanovi, Honza Měchura, Honza Mládek, Eva a Káťa Nedvědovi, Josef - Ben Odehnal, Iona Piličková, Alice a Jirka Počtovi, Věra, Jirka, Kamča a Marek Schaferingovi, Jolana, Zdeněk, Kačenka Vojta a Vitek Škopovi, Michal Šubert, Petra, Honza a Kačka Veselí, Michal & Michal Weiglovi, Honza Zoň, Darja, Miša a Milan Žabovi. Dále psi: Bettina Kašánková, Balina Počtová a Aruna Weiglova. Asi jsme nepoděkovali všem, ale víme, že všichni, kdo pomáhali, pomáhali protože to považovali za normální.

Zvlášť pak chceme také poděkovat Heleně Weigelové a Lence Husákové, které již několik let vaří a vedou kuchyňskou službu. Letos jim pomáhaly Dana Krůfí a Olna Králíková. Dále Evě Nedvědové za účetnictví a zásobování, Ivanovi Hermelovi, našim zdravotníkům Zuzaně Vojáčkové, Hance Chmellíčkové a Lidě Odehnalové. Benovi, že to všechno způsobil a za celoroční opatrování tábořiště, zařizování věcí v Lukavci a za neocenitelné rady, bez kterých bychom udeřali mnoho chyb.

Michal a Pavel

č.st		28.VI	29.VI	30.VI	1.VII	2.VII	3.VII	4.VII	5.VII	6.VII	7.VII	8.VII	9.VII	10.VII	11.VII	12.VII	13.VII	14.VII	15.VII	16.VII	17.VII	18.VII	dnů	prům		
69	Kamča Schaferlingová	Tereza Antošová	3	3	3	3	3	3	3	3		3			3	3	3		3	3	10	3	58	17	3,41	1
32	Markéta Heimelová	Lucka Nižaradzeová	10	3	3	3	3	3	3	3		3	3		3	3	3	3	3	3	3	3	64	19	3,37	2
43	Martin Weigel		3	3	10	3	3	3	3	3		3			3	3	2	3	3	3	3	3	60	18	3,33	3
35	Miša Kohlerová	Petra Čirusová	3	2	3	3	3	3	3	3		3	3		2	3	3	10	3	3	3	3	56	17	3,29	4
9	Zdeněk Kašlánek	Jakub Nedvěd	2	3	3	2	3	2	3	2	10	3	3			3	3	3	3	3	3	3	54	17	3,18	5
13	Vojta Kolomazník	Honza Jurčíček	3	2	3	2	3	3	2	3	2	3	3			3	10	3	3	3	3	2	53	17	3,12	6
40	Petr Kujan	Ondra Dufek	3	3	3	2	3	10	3	3	3	2	3			2	3	3	2	2	3	3	53	17	3,12	6
70	Jana Beranová	Lucie Habětínová	3	3	3	2	3	3	3	3	3	3			10	2	1	3	3	3	3	2	53	17	3,12	6
46	Lukáš Klicpera	Martin Novák	1	3	3	3	3	3	3	3	2	3			3	2	10	3	3	3	3	2	56	18	3,11	7
57	Jirka Pokorný	Karel Mareš	3	3	2	3	10	3	3	3	2	3	3			0		2	3	3	3	3	49	16	3,06	8
33	Terka Láznovská	Markéta Kašlánková	2	0	3	3	2	3	2	3	3	10			3	3	3	3	3	3	3	3	52	17	3,06	8
23	Aneta Kratochvílová	Jana Slaná	3	1	3	3	2	3	10	2	3	2			2	2	3	3	3	3	3	3	54	18	3,00	9
12	Marek Vaněčko	Roman Pokorný	3	10	3	3	3	3	3	2	2	3	3			2	2	2	1	2	1	2	48	17	2,82	10
34	Monika Kuzivová	Alice Pochtová	3	1	3	3	3	3	2	3	2	3	3			3	3	3	3	3	3	3	47	17	2,76	11
38	Mikuláš Burg	Lionel Burg	3	2	3	3	1	3	2	3	3	3	3			3	3	3	3	3	3	3	47	17	2,76	11
68	Eliška Pknerová	Kalka Moravčíková	3	2	3	10	2	1	2	2	2	2			2	2	3	3	2	3	3	3	47	17	2,76	11
59	David Mengr	Tomáš Purkr	1	2	2	3	3	3	3	2	2	10	3			2	1	3	3	2	3	1	44	16	2,75	12
24	Miša Žabová	Zuzka Fudytová	2	1	3	2	2	2	3	10	3	3			2	1	3	3	3	2	2	2	49	18	2,72	13
27	Julie Fikejzová	Anička Fikejzová	2	2	1	2	2	2	1	1	3	3			3	10	2	3	3	3	3	3	49	18	2,72	13
62	Veronika Kozlová	Veronika Jakoubková	3	3	3	3	1	3	2	3	3	3	3			2	1	3	3	3	3	3	51	19	2,68	14
10	Petr Alt	Daniel Souček	2	3	2	2	2	2	2	2	3	2				2	2	2	0	3	10	45	17	2,65	15	
44	Honza Kolomazník	David Kodras	2	2	3	3	2	2	3	2	3	2			3	3	2	2	2	3	3	3	46	18	2,56	16
41	Jirka Červenka	Jakub Červenka	3	2	2	3	2	3	2	3	2	3				2	3	3	3	2	2	43	17	2,53	17	
22	Lucka Kuzivová	Aneta Čirusová	2	3	2	2	2	0	2	2	3	1			0	3	3	3	10	3	1	45	18	2,50	18	
25	Katka Schutznerová	Martina Nižaradzeová	3	1	3	3	2	2	2	2	3	3			2	2	2	3	3	3	3	2	44	18	2,44	19
67	Tereza Kujanová	Lucka Gregorová	2	3	3	2	0	3	2	3	3	3			3	2	2	3	3	2	2	3	41	17	2,41	20
39	Marek Schaferling	Petr Husák	2	1	2	2	1	3	2	2	3	3	3			3	3	2	3	3	2	40	17	2,35	21	
45	Honza Beran	Tomáš Vaněčko	2	2	2	2	3	3	3	3	2	2			2	3	2	2	2	2	2	2	39	18	2,17	22
31	Katka Svěráková	Terka Taubelová	2	3	3	1	0	2	3	3	2	3	2			0	3	3	2	2	2	2	36	17	2,12	23
26	Zuzka Vojáčková	Bětko Viktorová	2	0	3	3	0	1	2	3	2	0			1	1	0	3	3	3	3	3	33	18	1,83	24
58	Robert Říha	Čenda Janečka	1	1	2	1	0	0	1	1	3	0	2			0	2	1	3	3	2	2	21	16	1,31	25
60	Michal Kozel	Petr Jelínek	1	0	0	1	0	0	1	0	0	3	1			0			-5	3	3	3	11	16	0,69	26
č.st			28.VI	29.VI	30.VI	1.VII	2.VII	3.VII	4.VII	5.VII	6.VII	7.VII	8.VII	9.VII	10.VII	11.VII	12.VII	13.VII	14.VII	15.VII	16.VII	17.VII	18.VII	dnů	prům	
21	Katka Nedvědová	Adéla Borová	3	3	3	3	3	3	3	3	3	3			3	3	3	3	3	3	3	3	57	19	3,00	1
37	Jindra Mládek		3	3	3	3	3	3	3	3	3	3			3	3	3	3	3	3	3	3	51	17	3,00	1
47	Radka Nováková		3	3	3	3	3	3	3	3	3	3			3	3	3	3	3	3	3	3	57	19	3,00	1
50	Pavel Kujan		3	3	3	3	3	3	3	3	3	3			3	3	3	3	3	3	3	3	57	19	3,00	1
54	Michal Šubert	Ondra Kubart	3	3	3	3	3	3	3	3	3	3			3	3	3	3	3	3	3	3	48	16	3,00	1
55	David Kunc		3	3	3	3	3	3	3	3	3	3			3	3	3	3	3	3	3	3	48	16	3,00	1
36	Lucka Klicperová	Ilona Píčíková	2	3	3	3	3	3	3	3	3	3			3	3	3	3	3	3	3	3	50	17	2,94	2
51	Lucka Měchurová		3	3	3	3	3	3	3	3	3	2	3			3							38	13	2,92	3
14	Vláďa Uzel		3	3	3	3	3	3	3	3	3	3	2										35	12	2,92	3
42	Tomáš Vojáček	Milan Žaba	3	3	2	3	3	3	3	3	3	3			3	3	3	3	3	3	2	3	52	18	2,89	4
66	Simona Krňová		3	3	3	3	3	3	3	3	3	3			3	3	2	3	3	3	3	3	49	17	2,88	5
64	Daniela Krňová		3	3	3	3	3	3	3	3	3	3	3			3	3	3	3	3	3	3	51	18	2,83	6
52	Honza Měchura	Honza Mládek	3	3	3	3	3	3	3	3	3	3				3	3	3	3	3	3	3	45	16	2,81	7
28	Katka Nižaradzeová		3	3	3	3	2	3	0	3	3	3											40	15	2,67	8
20	Kristýna Kubartová	Anička Kašová	2	1	3	1	2	3	3	3	1	3			2	3	3	3	3	3	3	3	48	19	2,53	9
56	Petr Hermel	Michal Weigel	0	3	2	3	2	2	2	1	3	3	1			2	3	3	3	3	3	3	35	16	2,19	10
19	Roman Počila		2	1	1	1	2	1	2	2	3	3				1	2	3	3	3	3	3	34	16	2,13	11
	Pořádek 1997																									

Pátek 27. června

Již se stalo tradicí, že poslední školní den se ke čtvrté hodině odpolední sbírají do Konzumní ulice všichni přívrženci tábora při

Hronském rybníku. Nechyběl ani obvyklý chaos, který však nástupem všech dětí do autobusu ustal. Ještě poslední zamávání a vzhůru k Lukavci.

Nepřetřžitý déšť cestu udělal trochu zdoluhavější než obvyčejně. V táboře na nás už čekala hei-rup-parta a „ochotně“ nám pomohla odnést zavazadla.

Stejně jako loni je letos sedm družin. Jsou to indiánské kmeny Sedmi ohnišť:

Malé holky: TARASKA-Vlaštovky

Malí kluci: TATANKA-Orlíci

Velké holky: TOLTEKOVÉ-Lišky

HURÓNÍ-Sojky

Velcí kluci: KRIOVÉ-Bobři

ČEROKÉZOVÉ-Vlci

??? Medvědi

Všichni trávili večer vybalováním a seznamováním s nejbližším okolím tábora. Orlíci si zahráli na Mrazíka a Vlaštovky svoji nejoblíbenější hru „Dobry den, Pane“. Bobři se stihli poprat a jejich hlavním cílem byl chudák Bambus.

Okolo půl desáté celý tábor uleh a všichni douřali, že se jim bude zdát něco hezkého.

Kmen Taraska však svůj spánek přerušil. Malé indiánky měly v lesním dólku zahájení své družinové hry. Ve svitu svíček a za znění indiánského nápevu se zjevily dvě indiánky, které přednesly poselství Velkého Manitoua:

„Buďte vítáni, děti kmene Tarasků, na tomto posvátném místě. Západem luny a novým jřtem započne vaše zkouška vyspělosti. Když tuto zkoušku splníte, budete přijati do kmene již jako bojovníci s vlastním jménem. Vaším úkolem bude dojít do indiánské vesnice TZITZUTZAM, města kolibříků, která je vaší sídelní vesnicí. Najdete ji za východním břehem jezera Pazcuaro a poznáte ji podle zvláštních staveb ve tvaru pyramidy, které naši předkové nazvali Yancaty. Yancata je také cílem vaší cesty. Jestliže se vám podaří do Tzitzutamí proniknout, stanete se pravými bojovníky kmene Taraska. Varuji vás však, abyste byli ostrážiti a nepřišli o život z rukou bledých tváří či abyste se nedostali k mučednickému kůlu bojovníků z kmene Aztéků, kterých je tu velmi mnoho. Musíte být proto opatrní a pohybovat se tiše. K tomu vám bude sloužit dorozumivací řeč, kterou se naučíte. Chrožovat vás však budou ještě zlí duchové přírody, kterým se musíte ubránit odvahou a svými ochrannými váčky. Čím více úkolů splníte, tím bude síla vaščův silnější. Ještě na jedno vás upozorním, ale pak už vše bude záviset na vás. Téměř u konce cesty se nachází sopka Tancitaro, která je známá svými častými výbuchy. Kolem ní však vede jediná cesta k vesnici. Pokud

překonáte všechna nebezpečení, čeká vás ještě jeden úkol. Při vstupu do Yancaty musíte s sebou mít vlastnoručně vyrobený obětní dar.

Jest mnoho způsobů, jak Tzitzutzami dosáhnout. Není však důstojné ostatním divadlo strojit za cenu vítězství. Pokud se budete chovat jako stateční bojovníci, Velký Manitou vás bude provázet. HOWG“

Po vyslechnutí Manitouova poselství se i kmen Taraska odebral do svých sídlišť a ulehl ke spánku.

Sobota 28. června

Do prvního táborového rána nás ze stanů vytáhlo sluníčko, které příjemně hrálo při nezbytné rozcvičce. Snad jen Sojky se tvářily trochu nabručeně. Ranní vstávání si totiž odbyly o hodinu dříve než ostatní kvůli své kuchyňské službě. Každý, kdo šel kolem kuchyně, si musel všimnout zalepených očí a rukou mechanicky nanázejících vrstvy másla na chleby. Bobří dnes měli také piné ruce práce, neboť je čekalo dříví-hlídky-pořádek. Lišky vypínlily celé dopoledne hrami. Vypravily se do lesa za silnicí. Cestu si zpestřily hrou na slepce. Se šátky na očích totiž musely jít za zvukem píšťaly. V lese vybraly nejlepšího ostrostřelce kmene. Byla to Lucka Nižaradzeová, která se strefila neomylně všemi zásahy do asi sedm metrů vzdáleného obdělíku.

Orlíci byli v remízku uprostřed poli seznámeni se jménem svého indiánského kmene – TATANKA (bizon). Učili se hrát si v lese Hromů na stopaře, a tam si také vyzkoušeli morseovku. Nejlépe se dařilo Danielu Součkovi. Malé Vlačštoky byly seznámeny s prvním úkolem Velkého Manitoua. Byla to dorozumivací řeč (morseovka) a příprava obětního daru. Začaly si tedy vyřezávat své osobní totemky. I přes několik důrazných upozornění, že pohyb nože směřuje směrem od sebe, se Lucka Kuzivová stihla hned na začátku pořezat. S vyřezáváním tedy přestaly a zkusily si stejně jako Lišky své střelecké dovednosti. Jako nejpřesnější indiánka byla určena Julinka Fikejsová, která se do stromu strefila všemi deseti šíškami. Na cestě z lesa se Vlačštoky zastavily na louce, kde strší kluci pod vedením Davida Kunce stavěli tee-pee. Pohled na ně byl komický. Za zmínku stojí, že stavbě indiánského vřgvanu se věnovali celý včerejšek, a když již byli připraveni sklidit ovoce své celodenní práce, tee-pee se doslova rozpadlo do základů. Dnes se tedy snažili vést svou práci ke zdařilejšímu konci. Přálo jim štěstí, a tak mohli již před obědem hrdě ukázat na stojící stan. Michal Šubert ještě nebyl spokojen s umístěním vchodu, ale ostatní ho silou většiny (a samozřejmě pravdy) přesvědčili o správnosti své volby.

Odpoledne se Sojky zmocnily ringa. Jak už to však Huróni dělávají, sport je za chvíli omrzl a uchýlili se k hazardním hrám. Inu, Huróni. Nemyslete si však, že jen tak zahálaly. Kristýna je vyzvala, aby si obnovily již téměř zaprášené znalosti Morseovy abecedy. Bobří opravovali bránu. Všichni si však vybrali pozici radlíků, a tak se oprava protáhla až do večera. Nejvíce nápady hýřil jako obvykle Honza Kolomazník. Orlíci hráli s Vlačštokami hry na louce. Při hře na změny si vybraná

NAČELNÍCI	celk. čas	tr. čas	stan
1. Katka Nedvěďová	0:14:05	2	2:28
Roman Buchar Počta			
2. Lucka Klíperová	0:14:52	0	4:54
Michal Waigel ml.			
3. Kristýna Kubartová	0:21:23	3	1:49
Jindra Miláček			
4. Ilona Pilčíková	0:23:02	1	2:07
Tomáš Vojtěch			
5. Adéla Borová	0:28:35	0	2:31
Ondra Kubart			
6. Katka Nižaradzeová	0:30:00	1	2:05
Petr Husák			
7. Anička Kašáková	0:31:00	2	2:26
Milan Žaba			
8. Bára Valenová	0:48:52	14	2:50
Milan Žaba			
9. Sima Krulíková	0:52:32	2	2:36
Patrik Bendá			

STARŠÍ BOJOVNÍCI	celk. čas	tr. čas	stan
1. Markéta Hermelová	0:38:27	4	4:08
Lucka Nižaradzeová			
2. Marek Schaferling	0:38:49	18	2:37
Jakub Červenka			
3. Katka Moravčíková	0:39:52	12	2:50
Terka Antošová			
4. Míša Kohlerová	0:44:00	22	4:05
Petra Cirusová			
5. Jirka Pokorný	0:49:06	14	4:57
David Měnger			
6. Martin Waigel	0:49:20	16	2:357
Lukáš Klípera			
7. Karel Mareš	0:50:19	11	3:29
Míchal Kozel			
8. Honza Kolomazník	0:50:55	8	3:14
Martin Novák			
9. Ája Počtová	0:54:55	12	4:10
Monika Kuzivová			
10. Lionel Burger	1:01:00	25	4:50
Mikuláš Burger			
11. Ondra Dušek	1:06:38	18	5:17
Petr Kujan			
12. Markéta Kašánková	1:09:00	15	4:28
Terka Látnová			
13. Honza Beran	1:10:30	21	4:45
Jana Beranová			
14. Lucka Habětínová	1:10:53	25	3:34
David Kodas			
15. Terka Kujanová	1:15:31	20	4:13
Lucka Gregorová			
16. Terka Taubelová	1:17:21	20	6:26
Katka Svěráková			
17. Ľenda Janečka	1:42:01	39	6:13
Robert Říha			
18. Tomáš Purkt	1:42:11	39	11:08
Jakub Jelínek			
19. Veronika Jakoubková	1:42:26	42	7:39
Veronika Kozlová			
20. Tomáš Vanětko	1:48:52	40	6:29
Jirka Červenka			

MLADŠÍ BOJOVNÍCI	celk. čas	tr. čas	stan
1. Míša Žabová	0:35:55	3	6:30
Zuzka Fudiová			
2. Vojta Kolomazník	0:47:48	6	8:20
Honza Jurčíček			
3. Marek Vanětko	0:51:20	7	13:15
Roman Pokorný			
4. Lucka Kuzivová	0:52:21	6	9:06
Zůza Vojáčková			
Martina Nižaradzeová			
5. Jakub Nedvěd	0:52:44	20	7:39
Zdeněk Kašánek			
6. Anička Fikejsová	0:55:16	18	7:39
Kačka Schutzenrová			
7. Petr Alt	0:55:37	12	12:00
Daniel Souček			
8. Julinka Fikejsová	0:58:47	17	11:30
Anežka Cirusová			
9. Jana Slaná	1:08:34	19	9:00
Aneta Kratochvílová			

OBRÁZKY K MEMORIÁLU
Anička Kašáková
Bára Valenová
Lucka Klíperová
Markéta Kašánková
Martin Waigel
Kačka Svěráková
Míša Kohlerová
Honza Jurčíček
Julie Fikejsová
Kateřina Schutzenrová
Lucie Gregorová
Monika Kuzivová
Lucie Nižaradzeová
Petra Cirusová
Terka Kujanová
Terka Taubelová
Ondra Dušek
Marek Schaferling
Katka Moravčíková
Terka Antošová
Adéla Borová
Simona Krulíková
Klára Nedvěďová

Táborová hra	Orlíci	Vlašťovky	Medvědi	Bobři	Vlci	Lišky
vodní etapa	1/5	2/3	4/7	1/10	3/8	5/6
nošení kamenů v tvých	1/4	2/2	1/7	2/6	5/3	3/5
kosíčky po lese	2/2	1/4	2/6	1/7	5/3	4/4
pečení bizona	2/3	1/5	2/8	1/10	2/8	2/8
bodyváni 1. týden	2/16	1/20	3/16	5/12	4/14	2/18
bodyváni 2. týden	2/2	1/5	4/5	2/7	5/4	1/8
bodyváni 3. týden	2/16	1/20	2/18	4/14	1/20	5/12
přes více od písmene	2/2	1/4	4/4	5/3	3/5	2/6
totemny	2/2	1/4	2/6	1/7	5/3	4/4
bodyváni 3. týden	1/20	2/16	2/18	3/16	4/14	1/20

pořadí v etapě / počet nugetů

Závod co není v hlavě musí být v nohách							
Mladší bojovníci	čas	ok	celkem	Starší bojovníci	čas	ok	celkem
1. Vlašťovky s Káčou	25	14	79	1. Terka Taubelová	29	18	59
2. Vlašťovky s Adélou	52	18	82	2. Marek Schafeling	30	15	69,5
3. Orlíci s Petrou	46	7,5	91	3. Ondra Dufek	29	16	71
4. Orlíci s Bucharem	33	13	96	4. Petra Cirusová	27	15	75,5
Náčelníci	čas	ok	celkem	5. Tomáš Purkt	43	17,5	76
1. Ilona Pličková	27	15,5	72	6. Markéta Hermelová	32	15,5	77
2. Kamila Schafeling	31	14	85	7. Lucie Gregorová	27	14,5	78
3. Jana Baranová	33	14	87	8. Petr Kuján	29	13,5	86
4. Kuba Červený	21	12	87	9. Kaika Světlková	31	13,5	88
5. Lucka Klíperová	32	13,5	89	10. Markéta Kašťánková	33	13,5	90
6-7. Jindra Mládek	29	13	89	11. Alice Pokřová	27	12,5	90
6-7. Milan Žaba	29	13	89	12. Lucie Nizardová	26	12	92
8. Jirka Pokorný	23	12	89	13. Michal Kozel	36	13,5	93
9. Vlada Uzel	32	11	104	14. Katka Moravčíková	43	14,5	94
10. Petr Husák	30	10,5	105	15. Mikuláš Burg	25	11,5	94
11. Simona Krutová	40	10,5	115	16. Jakub Jelínek	47	15	95
12. Petr Hemel	37	6,5	136	17. Lucie Habáňová	38	13,5	95
13. Martin Weigel	38	6,5	137	18. David Menger	29	12	95
14. Michal Weigel jun.	47	6	149	19. Monika Kurziová	34	12,5	97
15. Anička Kašová	50	6	152	20. Lukáš Klípera	26	11	98
16. Kristýna Kubartová	42	1	174	21. Jirka Červenka	27	11	99
				22. Honza Beran	30	11,5	99
				23. Martin Novák	39	12,5	102
				24. Tomáš Vaněčko	32	11	104
				25. Tereza Láznovská	34	11	106
				26. David Kodras	23	9	107
				27. Robert Říha	30	10	108
				28. Tereza Kujanová	30	9	114
				29. Lionel Burg	28	8,5	115
				30. Čenda Janěčka	31	8,5	118
				31. Honza Kolomazník	25	7	121
				32. Eliška Piknerová	56	12	122
				33. Veronika Jakoubková	34	5	142
				34. Veronika Kozlová	30	4	144

Vlašťovka vůbec nevyšmála zcela přeměněného Zdeňka Kašťánka. To vzbudilo salvu urážlivého smíchu z řad Orlíků. Vlašťovky však nezůstaly pozadu a ze srdce se zasmály nebohému Danielovi, kterému nasadily čelenku Julinky. Už se zde objevila i první náklonnost. Bětuška Viktorová a Zuzka Fudrová se zamílovaly do Petra Alta (minulý rok se cílem těchto dvou stal Vojta Kotek). Petr se podle vlastních slov ještě nemůže rozhodnout, která z nich se mu líbí více.

Lišky se věnovaly úklidu garáže a úschovy. Po dobře vykonané práci je čekala koupel v ledové sauně.

Podle Sojke (měly kuchyň) výtečně unikátní večer již všichni netrpělivě čekali, co se stane, protože jsme tušili,

že je něco ve vzduchu. A opravdu. Indián Tomáš, který dnes bděl nad chodem tábora, nám sdělil: „Právě jsem dostal zprávu od rady starších bojovníků, že svolává bojovníky kmenů Sedmi ohniš k poradnímu ohni u vřavamu velkého šamana po západu slunce dvacátého osmého dne měsíce Růží. Všichni jsme se tedy za zvuku bubnu odebrali k připravenému místu, kde jsme byli svědky stínového divadla, které se odehrávalo v tee-pee. Poté z tee-pee vystoupili indiáni, pomalovaní válečnými barvami, a jeden z nich k nám promluvil:

“Od doby, kdy se u nás v zemi usadily bledé tváře, zabírají nám stále více našich lovišť, loví naše bizona a ničí naše posvátná místa. Naposledy vyloupili bandité pohřebiště našich předků pod Holubí horou. Vzali všechno zlato nashromážděné za věky našimi otci. Naši zvědové zločince vystopovali a přemohli, ale je na vás, abyste ukradené zlato získali zpět. Vykopejme proto válečnou sekuru. Velmi složitá bude cesta a obtížná bude cesta za navrácením uloupeného zlata. Povede širými pláněmi středozápadu, kde nesmíte zabloudit, budete péct uloveného bizona, zdolávat vody Colorado a o svých činech podávat zprávy do vřavamu. Ale ani ti nejlepší neobstojí bez rady ducha svého předka. Tu získáte pouze z jeho obrazu. Obraz sestavíte ze střípků, které vyměňte za zlaté nugety, které budete získávat za své činy. Ať vám pomáhá Manitou.”

Každý z indiánů nás vyzval k boji. Potom jsme byli svědky šamanova zbesilého tance, který doprovázely rozběsněné dynamické zvuky bubnů. Nakonec vše ustalo a my se odebrali ke spánku. Adéla ještě četla Vlašťovkám o tom, jak se Pipi Dlouhá punčocha nastěhovala do vily Vilekuly a Sojky usínaly za předčítání pohádky od Símy, kterou nazývají svou indiánskou babičkou.

Neděle 29. června

Předpovědi o špatném počasí se nevyplnily a my se tedy opět probudili do krásného slunného dne. Orlíci místo rozcvičky závodili o to, kdo doběhne jako první k potoku a zpět. Vyhrál Zdeněk Kašťánek.

Dopoledne se běžel historický závod Pavla Kujana „Co není v hlavě, musí být v nohách“. Nejlepší z malých byly sestry Fikejsovy a Kačka Schutznerová. Velcí byli rozděleni na dvě kategorie. Okruh českých dějin suverénně vyhrála Terka-Julie Tábellová (časem i vědomostmi). Jako nejlepší znalec světových dějin se projevila Kamča Schäferlingová a v kategorii vedoucích vyhrála Ilona Pličíková. Na posledních třech místech se umístili studenti školy na Evropské Kristýna, Anička a Michal. Protože foukal příliš silný vítr, Lišky opustily od nápadu projet se na lodičkách. Zato Vlačovky vítr neodradil a na rozbourěné vody Hronského rybníka se vydaly.

Odpoledne se celý tábor rozdělil do sedmi různých skupin, protože se běžel poklad. Na přibližně desetikilometrovém okruhu jsme luštili různé šifry. Poklad byl v sauně, kam jako první doběhla skupinka, kterou vedl Vláďa Uzel. V těsném závěsu se však za nimi řítla skupinka Petra Hermela, která lépe hledala a poklad jim před nosem vyfoukla. Všichni však neměli takové štěstí. Skupiny Jindry a Adély měly potíže s nalezením do očí bijícího sv. obrázku. Jiří Pokorný, později řečený JIPO, si je dobíral neustálými uštěpačnými poznámkami, které se týkaly schopnosti vedoucího, přestože sám nic nenašel. Nakonec JIpa přesvědčili, že to nebude zas tak zlé a do tábora dorazili, byť jen s nepatrnou částí pokladu.

K večeru si Orlíci zahráli s Vlačovkami hru na „Pány a Dámy“. Pravidla jsou jednoduchá: Každá dívka si vybere jednoho z chlapců, a ti potom polibkem (na tvář) zkoumají, ke které patří. Mají-li úspěch, dívka polibek opětuje. V opačném případě jsou rázně odmítnuti (kopancem). Jak se dalo předpokládat, hra se velmi líbila. A nejen jim. Přilákala značnou část tábora ke sledování. Někteří dokonce běželi pro fotky. Mezi Vlačovkami (hlavně Zuzkou a Bětkou) se strhl boj o Petra Alta, který ke své radosti vyhrála Bětko a Zuzka se musela spokojit s Danielem (jejich druhý favorit).

Sojky hrály míčové hry, zatímco Kristýna se Símou kopaly náhon.

Lišky si vylechly Radčiny instrukce, které se týkaly zítřejších hlídek.

Po stažení vlahky následoval táborák. Písničky byly prokládány scénkami. Orlíci měli úspěch se scénkou, kterou navícili pod vedením Aničky Kašové, o trpaslíčkovi, který chodí snad po celé Evropě a říká, že má lopatičku a kyblíček. Když dojde do Čech, s hrůzou zjistí, že postrádá lopatičku i kyblíček. Se svým vystoupením nás také pobavily Lišky. Při jejich scénce bylo důležité, aby nezhasla svíčka. Všechny nás tedy rozesmála Kačka Svěráková, která ji omylem sfoukla a nato pronesla: „Ta svíčka nejde sfouknout!“

Po táboráku již všichni padli unavení do postelí. A přeci ne všichni. Lišky se vydaly do roklinky na zahájení družinové hry. Byly svědky dialogu Manitoua a indiánské dívky Ikanu:

„Já nešťastná Ikanu! Již jednou se Luna obrátila od té doby, kdy můj milý Juvaruva odešel do věčných lovišť. Zemřel rukou podlého Senandy, který doufal, že svým činem získá mé srdce a stanu se jeho manželkou. Juvaruvo, chci být s tebou, ať jsi kdekoli, leč nemožu odejít do věčných lovišť a zanechat

Po cestě nám Škopík vyprávěl pohádky. Po cestě jsme potkali koupaliště, a tak jsme se hodinku vyvalovali na slunci. Vítek skákal ze skokánku svůj vymyšlený skok „na blázna“. Všichni se tam srdečně zasmáli, ale čas nás neúprosně tlačil, tak jsme se museli vydat na cestu k místu, kde nás Ivan, k veliké lítosti Daniela a Vojty, naložil do auta.

Večer si celý tábor trochu zaspával u táboráku a spát jsme šli hodně brzy, abychom vyspali z nohou ty kilometry.

Za Orlíky ANIČKA KAŠOVÁ

VÝSLEDKY:

ODDÍLOVÉ BODOVÁNÍ

Taraska-Vlačovky

1. MÍŠA ŽABOVÁ
2. ANČI CIRUSOVÁ
3. ZUZKA FUDYOVÁ
4. JULINKA FIKEJSOVÁ
5. JANA SLANÁ
6. ŽUŽA VOJÁČKOVÁ
BĚTKA VIKTOROVÁ
7. ANIČKA FIKEJSOVÁ
8. KÁČA SCHUTZNEROVÁ
9. ANETA KRATOCHVÍLOVÁ
10. MARTINA NIŽARADZEOVÁ
11. LUCKA KUZIVOVÁ

Tatanka-Orlíci

1. VOJTA KOLOMAZNÍK
2. HONZA JURČÍČEK
3. DANIEL SOUČEK
4. ZDENĚK KAŠTÁNEK
5. ROMAN POKORNÝ
6. KUBA NE2D
7. PETR ALT
8. MAREK VANĚČKO

ZÁVOD VEDOUCÍCH

1. MICHAL ŠUBERT – KÁČA NE2DOVÁ
2. PATRIK BENDA – HONZA MĚCHURA
3. ONDRA KUBART – PETR HERMEL
4. BUCHAR – KRISTÝNA KUBARTOVÁ
5. MICHAL WEIGEL jun. – MÁCA
6. TOMVOJ – MILAN ŽABA
7. HONZA MLÁDEK – ADÉLA BOROVÁ
8. PETR HUSÁK – ANČKA KAŠOVÁ
9. JINDRA MLÁDEK – SIMONA KRŮFOVÁ
10. JIRKA – DANA KRŮFOVÁ

Go west, jsme tu z puťáku.
 Go west, zdrávi, v pořádku.
 Go west, nechcem ani spát.
 Go west, chceme jenom žrát.
 Go west, tak si tu zpíváme.
 Go west, už z toho živáme.
 Jsme došli do tábora a šli spát.

Za Lišky, Vlky a Meovědy
 JIPO, MAREK-ROMEO SCHÄFFERLING A MIKULÁŠ BURGR

ORLÍCI (10. 7.-12. 7.)

10. 7. Ráno jsme všichni vyskočili s představou, že jdeme na puťák. Sballili jsme zbytek věci a okolo deváté vyrazili. Ivan Hermel nás odvezl asi do poloviny cesty k Trávce. Anička s Bárrou jely napřed, aby chatičku převzaly po Vlašovkách. Kluci se cestou vykoupani a na Trávku dorazili asi tak v jednu. Slupli polévku jedna dvě a vydali se s Bucharem stavět hráze. Nejpevnější hráze postavili Vojta s Romanem. Večer kluci vyřezávali lodičky a Škopík četl úryvky z knížky Modrá rokle, samozřejmě, že u ohýnku. A jelikož byl dnes namáhavý den odebrali se kluci do svých pelišků a spali celou noc jako zabiti.

11. 7. Krásný puťákový ráno. Škopík byl nakoupit a potom jsme si rozpekli rohlíky. Škopík postavil pro kluky krásnou provazovou lanovku. Klukům se to moc líbilo až na Kubu Nežda, který si pádem z lanovky rozbil hlavu, a byl odvezen do tábora. My ostatní jsme odešli k nedalekému rybníku, a tam jsme se čvachtali až do doby, kdy jsme se klepali zimou. Vojta Kolomazník vyděsil Buchara tak, že nebyl schopen slova. Buchar ho totiž hodil do vody a Vojta nevyplaval, jako by byl utopený. Moc dlouho mu to ale nevydrželo a za chvíli se ukázal.

Cestou zpět jsme každý nasbírali ešus borůvek. Zdeněk Kašátnek chtěl vyprovokovat Aničku, a tak si nasypal borůvky na hlavu. Začala nejstrašnější borůvková bitva stoleri. Asi po půl hodině nás všechny bolelo břicho od smíchu, a tak jsme šli zpátky.

Večer jsme si na ohni opekli špízy a zazpívali si pár písniček a šli si lehnout. Dobrou noc.

12. 7. Od rána byl všude hrozný shon. Trávka se před odjezdem musela uklidit. Ivan nám přijel pro batohy a my jsme po obědě vyrazili na cestu do tábora. Daniel Souček a Vojta Kolomazník řekli, že chtějí jít celou cestu pěšky, což jim nakonec nevyšlo.

zde svého malého bratra Nanaku, který od smrti rodičů nemá nikoho než mě, nešťastnou Ikanu. Velký Manitou, pomoz mě, malé Ikanu z kmene Tolteků vyřešit tento, pro mě nařešitelný, problém.

Ikanu, dívka z kmene Tolteků! Já, Velký Manitou, vyslyším tvé prosby a pomohu ti. Vráťim ti tvého Juvaruru, avšak musíš dokázat, že vaše láska je opravdu silná a překonat nepřekonatelné. Na nelehké cestě k bráně věčných lovišť se skrývá řada nebezpečností, která lze překonat pouze s přesvědčením, vírou a odvahou. Mám však jednu podmínku. V lásku tebe, Ikanu, a tvého Juvaruru musíš věřit ještě deset státečných dívek z kmene Tolteků, které tuto strastiplnou pouť vykonají místo tebe. Domluvii jsem.

Děkujii ti, Velký Manitou, za ochotu, kterou mi prokazujes.

A nyní se s prosbou obracím na vás, dívky z kmene Tolteků. Věřte v mou lásku a pomozte mi dosáhnout mé největší touhy. Na cestě k bráně věčných lovišť budete muset prokázat neskonanou odvalu a často budete strádat na duchu i na těle, však vězte, že se vám za vaší ochotu odměním.
 Před každým úsekem vaší namáhavé stezky vám pošlu zprávu.

Kmen Tolteků tedy usínal s odhodláním nešťastné Ikanu pomoci.

Pondělí 30. června

Budíček se dnes zdál příjemnější, protože byl kvůli včerejšímu táboráku přesunut na osmou hodinu. Sojky si hned po ránu procovicily hlavu při hádankách, které pro ně připravila Týna.

Po snídani jsme se všichni sešli, abychom mohli chytat morseovku, kterou nám pískala Radka. Po několika letech jsme tedy obnovili náš dřívější každodenní rituál. Ještě jedné táborové tradici jsme zůstali věrni. Po celém táboře se linula vůně kvěťáků Bobry připravovaných. Buchar si trochu zahrál na rosníčku a předpověděl: „Ještě nikdy se nestalo, že by byly k obědu kvěťáky, které by neprovázely prudký dešť.“ A opravdu. Za chvíli se prorhla mračna a spustili se takový lijavec, který jsme snad ještě nezažili. Spolu s kapkami vody na nás dopadaly obrovitánské ledové kroupy. Takovou kuriozitu si nikdo nemohl nechat ujít, a tak všichni dešť sledovali (samozřejmě z úkrytu) až do konce jeho trvání. Potom začala kroupová válka. Nejnadšenější byl Buchar, protože se mu vyplnila předpověď: „To jsem nečekal, že si na letním táboře budu hrát s ledem.“ Na náměstí jsme dokonce našli zmoklou myš, kterou dešť nejspíše vyplavil z jejího doupátka.

Ještě před obědem se Orlici vydali na své kmenové místo, kde vyřezávali totemy. Anička která šla chvíli za nimi, cestou potkala velkého indiána. Ten si přál, aby kmen Tatanka přišel večer sem, na kulturní místo. Ilča s Aničkou s tím moc nesouhlasily, ale kluci je tak dlouho přemlouvali, až svolily. Vlašovky si pískaly morseovku, která šla nejlépe Miše, Zuzce a Martině.

Když jsme byli nasyceni kvěťáků, přinesl nám Honza Měchura ukázat velikého raka, kterého objevil ve Zlatém potoce. Někteří odvážílci si ho dokonce pohladili po hřbetě, ale potom už ho Honza odnesl zpět „domů“.

Odpoledne strávily téměř všechny družiny tým, že vyráběly vory na ztřeštější vodní etapu. Orlíky převkupil Vojta Kolomazník, který poznal, z jakého dřeva Buchar vor dělá, a ochotně všem vysvětlil, jak na to přišel. Vlci stavěli v sauně hráž a Vlaštkovy se učily rostliny.

Po večeři byla Bucharova etapka, která se konala na louce za táborem. Buchar si nás svolal a řekl:

„Vážení bojovníci, jak všichni jistě dobře víte, indiáni byli dobří lovci. Legendy praví, že kdysi dávno žil kmen Dlouhých vlasů se zlatými sponami, který k lovu používal speciální zbraně. Tyto zbraně jste si měli přes den vyrobit. Funkčnost zbraní spočívala v tomto: Lovec uchopil hole do rukou a sevřel jimi kořist a odnesl ji na určené místo. Nyní se o to pokusme i my.“

Každý kmen musel mít připravené dva vhodné klacky, jimiž nabral kámen a přenesl ho přes louku. Vlci měli deset kamenů a malí dvanáct. Nikdo se jich nesměl dotknout rukou. Zpočátku se zdálo, že na tom není nic složitějšího, ale jak se později ukázalo, každý kmen měl velké potíže. Vlci byli dokonce málem diskvalifikováni, ale nakonec vše dobře dopadlo.

Po hře se vzvedl silný víchř, a tak byl každý rád, že může do tepla spacáku. Jen Orlíci vítr nevnímali a nechali se táhnout zvědavostí na své kmenové místo. Uprostřed čtverce z kamení seděl bíle pomalovaný indián. V tom se ozval divoký skřek, nato se indián rozhlédl a podal Iloně zprávu. Ilča začala číst o poselství Bílého Bizona, když vtom se ozval hrom. Všechny to vyděsilo a zároveň to umocnilo již tak mystickou atmosféru. Po sdělení poselství se opět ozval onen známý výkřik a indián znehynběl. Anička vyzvala kluky, aby zde nechali své totemy na počest Bílého Bizona. Ti odhodili totem a běželi co nejrychleji do tábora. Báli se, že by se na ně Bílý Bizon mohl hněvat. Ten ale jen chtěl, aby v různých zkouškách dokázali, že si zaslouží mít ho ve znaku.

Úterý 1. července

Slunečný den se spolu s námi pomalu probouzel. Čekala nás vodní etapa. První disciplína byla klasická. Objížďky se bojky. Zato druhý úkol byl vzrušující. Pořádali jsme „hon na velrybu“. Uprostřed rybníka leželo veliké poleno, ke kterému se každý kmen snažil co nejrychleji dostat. Vyjždělo se postupně, vždy dvě družiny současně. Do polena se snažil vybraný bojovník zaseknout sekeru, kterou měl pomoci provázku připevněnou na ruce. Podařilo-li se to, družina se snažila co nejrychleji dopravit „velrybu“ zpátky ke břehu. Druhý kmen však měl ještě šanci „velrybu“ ukořistit tím, že do ní také zasekl sekeru, kterou vytrhl sekeru svých protivníků z „velryby“. První

10. 7. Snažily jsme se vstát o něco dříve než včera, neboť nás čeká cesta zpátky do tábora. Na Trnávce nás vystřídají Orlíci, kteří už jistě vyrazili, a totéž musíme udělat i my. Vypadalo to, že bude parno, a tak jsme se vyzbrojily klobouky a krémy proti sluníčku

(Tedy jak se později ukázalo, tak pouze někteří). Po cestě jsme si zpívaly, a tak nám ubíhala rychle. Slunce donutilo každého, kdo měl dlouhé kalhoty, si je vyhrnout a svléknout tričko. Jen Anička Fikejsová pořád nic. Anička k našemu údivu řekla, že by jí to stejně nebylo k ničemu, protože má punčochače. To nás ohromilo a po lepším prozkoumání jsme zjistily, že Anička má v třicetistupňovém vedru tlusté punčochače, tepláky, rolák a svetr, z čehož jsme ji okamžitě vysvlékly. Když jsme došly k polní silnici, Miša hned začala dělat z rozteklého asfaltu obří sirky, se kterými se neustále chlubila, ale to už jsme šly dál a snažily se vymyslet pokřik, což se nám nakonec nepodařilo, ale to nevadilo, protože když jsme došly do tábora, stejně tam nikdo nebyl. Využily jsme tedy volné koupelny, než se z puťáku přivenou také Sojky a Bobři, což se v zápětí stalo. Všichni jsme si pochutnali na guláši, a protože únava nad námi zvítězila, šli jsme si lehnout.

Za malé Vlaštkovy ADELA BOROVA

LÍŠKY, VLCI A MEDVĚDI (10. 7.-12. 7.)

10. 7. A probudili jsme se do dalšího, tentokrát slunného dne. Po dobré a vydatné snídani jsme konečně vyrazili na puťák i my. Šli jsme přes Kopaniny, kde byla třicetvrtě hodinová pauza, protože si vedoucí zapomněli seznat věci, co se má nakoupit. Po této přestávce jsme vyrazili po lesních a polních cestách skrz lesy a pole do blanických lešů pod Pravonín. Do Pravonína jsme museli jít nakoupit a tam jsme zjistili, že tamní obchod není zrovna přezásobený jídlem, ale i tak jsme nakoupili dostatek věcí na večeři a snídani. Když jsme si uvařili večeři, ještě celkem dlouho jsme si povídali u ohně. Ve večerních hodinách, když byli vedoucí zjistit chod místní pekárny, jsme si povídali ve velkém stanu. Poté, co se vedoucí vrátili, nám oznámili, že se na nás asi chystá přepad. Prý slyšeli, jak se o tom baví místní. Zanedlouho se opravdu objevili nějací „burani“. Vyklubali se z nich Pražáci a nějakou dobu jsme si povídali.

11. 7. Ráno jsme vstávali každý podle svého. Po vydatné snídani jsme si každý „hrabali na svém písečku“. Hráli jsme ringo a vedoucí odešli do vesnice na nákup. Po obědě, asi v pět, jsme hráli rozdupku. Kolem osm k nám přijeli na návštěvu Michal Šubert a Ondřej Kubart a potom i Michal Weigel sen. Kolem půlnoci jsme šli do lesa hrát plíživku. Hra se vydařila a pak už jsme šli spát.

12. 7. Dnešek je den našeho návratu. Odchod se krapet odložil (asi jen o pouhých pět hodin), nicméně jsme po obědě vyrazili. Cestou jsme se stavili na hrachu a s pokřikem:

jsme označili nálezu návodu. Nic však jsme nevyčetli, nepochopili, nepostavili, a když Honza přišel a stan postavil, neuznaly své flasko.

Další operace nastala při umísťování houpací sítě, žádný strom nebyl dost vhodný. Všechny jsme radili, jak nejlépe jsme uměli, ale kupodivu se to neseetkalo s porozuměním. Nakonec se „jím“ to podařilo i bez nás a my mohly začít bojovat o svůj post na sítí. To se už začalo smrákat, a tak jsme se vydaly, v čele s Honzou, na dřevo a potom chvíli seděly a zpívaly u ohně.

9. 7. Když jsme vstaly, už se na nás usmívalo sluníčko. Rychle jsme vzbudily vedoucí, aby se také mohly pokochat, a dožadovaly jsme se snídane. Poté, co byly naše žaludky uspokojené, jsme mohly začít plnit úkoly, které nám zadal Manitou. Musely jsme přinést kámen co nejzlatější, klacek tloušťky palce a délky jednoho metru atd. Nejtěžší úkol byl vymyslet básničku na pomocníka Manitoua Honzu Měchuru. Nejvíce nás rozesmála básnička Malých Smrčků (Jana Staná a Aneta Kratochvílová): „Honza, Honza pomocník, pracuje a nemyslí. Když je všechno hotovo, je to všechno stvořeno.“

Po obědě jsme se vydaly na sběr lesních plodů, abychom si mohly udělat borůvkovou polévku. Na řívalových pláních jsme strávily několik hodin, a když už se do nás nic nevešlo, odkoulely jsme se zpátky, kde jsme hned ožily a začaly zápat. Jako nejurputnější bojovník se projevil Bětko Viktorová, která vyhřála přetahovanou i všechny ostatní soubroje. Potom jsme se soustředily při pátrání po vrahovi a hrály ještě spoustu dalších her.

K večeri jsme si opekly buřty a u táboráku si zahrály scénky, kde nám Žůza Vojáčková objasnila pár „delikátních problémů“.

Ještě než jsme usnuly, dozvíděly jsme se, jak se Pipi Ilbilo ve škole. Dlouho jsme však nespaly. Asi v půlnoci nás přiběhla vzbudit vyděšená Adéla, která právě dostala zprávu od Manitoua:

„Děti kmene Taraska, na pouť do vaší sídelní vesnice vás čeká další překážka. Jediná cesta k Tizizutami vede přes hluboký hustý les, který je za normálních okolností celkem bezpečný. Již delší dobu ho však obývají zlí duchové lesa. Zbavíte se jich pouze tehdy, pokud projdete lesem bez úhony a podáváte důkaz o tom, že jste v lese byly. Nenapadnou vás jenom, když budete úplně tise a nevyrušíte je ze spánku. Nesmíte projevit strach, neboť i ten mohou vyčít. Howg

Vydaly jsme se tedy k lesu, kde už čekala Káča, která nám řekla, že musíme jít po provázku, až dojdeme k místu, kde se podepíšeme, a potom po svěčkách nazpět. Moc se nám nikomu nechtělo. Nakonec jako první překonala svůj strach Miša Žabová a potom už jsme se odvážily vykročit do temnoty všechny. Lesem jsme prošly bez úhony, ale do spáčků uléhaly s nahlas tlukoucím srdcem, ovšem i s dobrým pocitem, že jsme překonaly další překážku na naší pouti.

výjeli Orlici a Vlaštkovy. Malé holčičky byly o poznání rychlejší než kluci a k vejrnybě dorazily první. Adélyn zásek však nebyl dost silný, a tak Vláďa ukořistil pro orlíky „vejrnybu“ celkem snadno. I když byly rychlé, měly Vlaštkovy problémy s manipulací lodě na místě, a tak Orlíky už nedohonily.

Potom výjely Lišky proti Sojkám. Byl to velmi vyrovnaný a napínavý zápas. „Vejrnybu“ si neustále přesekávaly a všichni byli napnutí, jak vše dopadne. Závěr byl nečekaný, avšak hodný obdivu. Když boj trval téměř půl hodiny, děvčata se dohodla a k cili došla společně, při čemž z „vejrnyby“ koukala dvě topůrka. Všichni byli příjemně překvapeni a cítili, že tímto končí až nezdravá, několikaletá rivalita mezi oběma družinami. Dále jeli Vlci proti Medvěďům. Vyzížděli za nezbytého halasného povzbuzování. Nejvíce ze všech křičel Michal Weigel jun., který povzbuzoval svoji družinu Vlků, co mu hlasivky stačily. Nato se ho s upřímným zájmem zeptala Martinka Nižaradzeová: „Komu jsi fandil?“, čímž všechny kolem (ovšem kromě Michala) rozesmála. Boj to byl také dost vyrovnaný, už to však vypadalo, že titulem nejlepších lovců se budou honosit Medvědi. Nebyť Jakuba Červenky, bojovníka z řad Medvěďů, který díky každoročnímu tréninku na Vltavě pádloval tak vehementně, že se lodi zvedla před. Když se však zvedne před nusi klesnout zád. Což se také stalo a do lodi natekla voda. Dost nato, aby se loďka začala pomalu, ale jistě potápat. Medvědi kupodivu tento fakt nijak nevnímali a pádlovali ještě zuřivěji, nejvíce Kuba, a tak se stalo, že milí Medvědi metr před molem sestoupili spolu s loďkou k bahní-tému dnu Hurónského rybníka. Všichni se dost smáli, nejvíce však Vlci, kteří díky této nehodě hon vyhráli. Poslední bitva však byla nekrutější. Výjeli Bobří proti Vlčům. Obě družiny byly rozhodnuty jít pro „vejrnybu“ třeba přes mrtvoly. Uprostřed rybníka se kluci začali rvát, mlátit do sebe pádly a byli k nezadržení. Každý čekal, že se lodě převrhnou a všichni zůstanou ve vodě. Nestalo se tomu tak, ale Lukáš Klípcera, Honza Beran a David Kodras měli pohmožděné a natekle ruce.

Nakonec jsme byli rádi, že tato část etapy je u konce a že bitvu nepřezílo pouze jedno pádlo.

Pokračovalo se po obědě. Museli jsme převézt oheň na vlastnoručně vyrobeném voru. Zapalování ohně šlo nejlépe malým. Martina Nižaradzeová i Vojta Kolomazník dřevo zapálili na první sarku. Samotný převoz ohně dělal problémy pouze Liškám, které neodhadly rychlost a stav voru, a tak jejich cesta byla skončena neceých pět metrů od břehu. Vodní etapu vyhráli Bobří z velkých a Orlici z malých. K večeru se Vlaštkovy učily uzle a poznávat hrady a Orlici si hráli na louce trojhránek a na mrkanou.

Po vydatné večeři se v lese konala Michalova etapka. Cílem této hry bylo posbírat v lese co nejvíce kartiček (kytek) a z písmen na nich napsaných vytvořit souvislou větu. Hru vyhrály Vlaštkovy. Většina vedoucích se hry neúčastnila a odpočívala v táboře. Nebo si to alespoň mysleli. Neunavitelnou Simonu Krůřovou a Radku Novákovou totiž popadla destruktivní nálada, jejíž oběť se stala Adéla. Svázaly ji ukrutným indiánským způsobem a pomalovaly ji odovkami a temperami, kde mohly (břicho, hlava, nohy, ruce, krk...)

Na radu Pavla na nohy namalovaly zelené značkové boty NIKE. Jako výraz uspokojení by se dal vysvětlit Radčin a Símin bojovný tanec kolem Adély. Radka se do toho pustila s takovou vervou, že špatně doskočila na nohu, která nakonec skončila v sádře. Inu, kdo jinému jámu kopá...

Pro lepší usínání se Anička Kašová rozhodla číst Orlikům pohádku. I přesto, že Roman Pokorný a Jakub Nedvěd prohlásili, že pohádky jsou pro malé kluky. Nakonec to však byli právě oni, kteří chtěli ještě jednu, když Anička dočítala tu O třech medvědech.

Středa 2. července

Ráno bylo ve znamení příprav na celodenní výlet. Jeho cílem byl rybník za Křešínem. Nafasovali jsme jídlo a vyrazili.

Anička Kašová ještě přesvědčovala Romana Pokorného, že maskáče a dlouhé tričko není to pravé pro den, který již teď prozrazuje, že bude parný.

Cesta vedla přes Čáslavsko a Štědrovice. V Křešíně jsme se všichni vrhli na místní krámk. Pro malou kapacitu obchůdku jsme však museli svou expanzi zmírnit. Občerstvení a osvěžení jsme vyrazili k rybníku. Cesta byla o to příjemnější, že vedla třěšňovou alejí. K rybníku se první přičítali Bobři, kteří si chtěli užít skákacího prkna. Všechny pobavil již dříve vyhlášený Bambusův „prdeláč“.

Když dorazili i ostatní, začalo se koupat na etapy. Voda byla až ledová, ale to hlavně malým vůbec nevadilo a v rybníku by nejraději strávili celý den. Buchar, na kterého se všichni ve vodě věšeli, začal najednou volat o pomoc. Síma s TomVojem nejdříve (po předchozích zkušenostech) mysleli, že Buchar má křeč v obou nohou a nemůže se, chudák, se hýbat. Nakonec zjistili že jde o legraci.

Síma a Tomáš mu tedy střelhlbitě poskytli první pomoc a vytáhli ho z vody. Naštěstí vše bylo v pořádku.

Odpoledne se celý tábor rozdělil na dvě poloviny a šel se do lesa hrát „boj o vlahku“. Největším protivníkem byl Jakub Červenka, který se stal tvrdým oríškem i pro vedoucí. Nejneohroženějším z vedoucích byl Buchar, kterého však přelstil malý Marek Vaněčko, využil své velikosti a v nestřeženém okamžiku strhl Bucharovi fáborek z ruky. V průběhu hry se na nás přijela podívat Radka Husáková, která dříve na tábory jezdila. Nevyhnuli jsme se ani úpalu. Oběti sluníčka se stala Jana Beranová. Cesta zpátky byla úmorná, ale v táboře nás na nohy postavil výborný guláš. Pak jsme znavení padli do postelí a příjemně vyčerpání usnuli.

Čtvrtek 3. července

Tak jako každé ráno, i dnes jsme vstali v sedm hodin. Orlici začali den hrou cukr-káva-limonáda. Již jsme se těšili na tradiční Hančín běh, který se měl běžet hned po nástupu. Buchar ještě stihl udělat rozruch. Tvrdil, že běh proběhne až

sbalili své batohy a po té jsme se s radostí vrhli na stany. A s radostí proto, protože Ivan a Petr Hermelovi přijeli pro naše stany, aby je odvezli na druhý puťák. Tak teď tu každý dělá něco jiného. Někdo po sobě metá šišky, jiní lezou po stromech a další se snaží zahladit stopy po ohništích a po sobě.

Konečně, vydali jsme se na cestu. Neradi se loučíme s tímto místem. Po tom, co jsme zdolali úmorný kopec, dorazili jsme do Chyšky. Tady si pár lidí koupilo malé občerstvení. A zase jdeme dál. Aby jsme dorazili dříve do tábora, nejedeme přes Viklantický kopec, ale přes Stražiště. Po cestě jsme vymýšleli pokřik. Dorazíme do tábora, zamíříme k vlahkoviádě a tam spustíme:

*V indiánských hábitech pochodujem po silnici,
mokrý hadr na palici, nespíme však v popelnici.
Zalezem si do spacáků stranou od všech pubertáků,
Večer ale nespíme, po lese se honíme.
Vzduchem lítaj šišky nedaleko Chyšky!*

Po chutné večeři následovalo ještě chutnější soukromé hodování! Což je rozbalování balíčků a po té jedení a radování. A nakonec i spaní.

Za Sojky a Bobry KAMČA SCHÄFERLINGOVÁ a TEREZA ANTOŠOVÁ

VLAŠTOVKY (8. 7.-10. 7.)

8. 7. Konečně přestalo pršet, a můžeme se tedy vydat na naši třídenní pouť. Cílem cesty je oblíbená Trnávka, kam jsme se díky ochotě Ivana Hermela vezly autem, a tak to putování začalo zcela neputovně. Nic nám to však nevadilo a cestou jsme si k utrpení řidiče veselé zpívaly. A to už jsme dorazily na Trnávku. Hned jsme všechny obdivně koukaly na přístroj, který jsme si s tímto místem nikdy nespojovaly-modrou pumpu. Seběhly jsme se kolem ní a jaly se zkoušet její funkčnost. Záhy jsme však byly zabrzděny, odehnány, varovány. Pumpy se zatím nesmíme dotýkat ještě není v provozu!

S brucením jsme se tedy odšouraly pryč a začaly si hledat vhodné místo pro stan. Všude se ozýval vrískot a smích a Honza Měchura, který vzal na sebe to břímě a zastupuje zde mužskou část obyvatelstva, to už nemůže poslouchat a s úlevou přijímá výzvu, aby došel pro vodu. Tímto nás tu však nechává samotné s nepostavenými stany. Nu což, my si s tím přeci lehce poradíme. Z improvizovaných součástek se nakonec podařilo něco málo vykouzlit, ale pořad ještě nám tu zbyval nerozbalen stan zvaný „igli“. Káča s Adélou se znalecky chopily tyček a všelijakých poutek a dlouhou dobu přemýšlely o jejich umístění. Vidouce jejich počínání, přispěchaly jsme my ostatní na pomoc. Nemohly jsme přece připustit, aby až se Honza vrátí, viděl, že nejsme schopné postavit stan. Za spásný okamžik, což byla chyba,

PUTOVÁNÍ

SOJKY A BOBŘI (8. 7.–10. 7.)

8. 7. Tábor se probouzí do nevalného počasí a my vyrazíme na puťák. Čvachtáme okolo mlýna a míříme k Lukavci, posléze supíme do Viklantického kopce a ukládáme se k větší pauze do zastávky na křižovatce.

Okolo projíždění místní na svých mopedech (s patřičnou hrdostí), avšak trapas přijde ve chvíli, kdy jednomu část stroje upadá a s řínkotem se kutálí po vozovce. Výbuch smíchu naší výpravy zabránil mladíkovy poděkovat Honzovi Beranovi za vrácené součástky.

Po útěchovicích přijde na řadu Velká Chyška, cíl naší výpravy. Z polní cesty zahnmeme do lesa a spokojeně pozorujeme zelené keříky ovesené borůvkami. Musíme si nechat zajít chuť a postavit si stany.

Když si nás tři Bobři rozdělí do vařících skupinek, vykrouzíme na čtyřech ohništích gulišovou polévku. Konečně přijdou na řadu hry, které trvají až do večera. Tehdy se náš spolek Bobro-Sojek rozšíří o „Ameriky“, naše bratry ze Tří tee-pee, nedaleko proti

proudu. Buchar hraje na kytaru, sedí při tom na rezavém sudu a snaží se okouzlit dvě nové příchodí svým hurónským řevem. Odcházíme s TomVojem hrát sardale, a když přijde hodina duchů, naučí nás Sima hru na „světlušku“. Je to skvělý. Přijíme se jehličím a skryjeme se před kuželem světla za kdejaký strouchnivější pářez.

Ušínáme pod hvězdami:

9. 7. Když se všichni probudili, kručelo jim v bříše. Vyhaslá ohniště brzy vzplála veselým plamenem a uvařil se čaj (Vítaná změna po včerejším odvaru ze šišek-sa-mozřejmě, že to nikdo nepil). Vedoucí odjeli pro maso. K obědu, to bysta nevěřili, byla polévka. Ešusy, které byly napůl neumyté, se válely kolem doutnajících ohnišť. Slunce vesele hrálo. Leckdo neodolal pokušení zaplavat si v potoce. Kdo nenasbíral půl ešusu borůvek, cpal si plně hrstí do úst. Dívčí se samo nemanosí, jak každý dobře ví. Hej rup. A tak se nosilo a nosilo, až ho bylo dost, aby špizy byly jak se patří křupavé. Pítí bylínkového čaje, od kterého jsme museli Janu Beranovou odtrhnout násilím, se ale muselo přerušit. Všichni jsme se shlukli do chumli a hezky hloučně klopýtali přes celý les navštívit naše kamarády „Ameriky“. Když nám pod nohama začalo čvachtat, byli jsme skoro u cíle. Návštěva se nám příliš nevyvedla, protože měl tábor zrovna půlnoc a plánované přepadení zmařil hlavní vedoucí.

Večer se každý uložil do milovaného spacáčku a spokojeně usnul.

10. 7. Když jsme vylezli ze spacáků, šli jsme si vyčistit svůj chrup. Po snídaňo-obědě, což byl špagety s kečupem a se sýrem, jsme všichni s hrozným supěním

odpoledne, ale nikdo mu k jeho velké lítosti nenaletěl. Rozcvičkou letos pověřila Hanka Danielu Krůťovou, a tak bylo veselo. Bylo odstartováno a všichni vyběhli plni energie kupředu. Trasa vedla přes bránu k polní cestě skrz kukuřičné pole, kolem prvního lesa, pak doprava a u dolní části cestičkou do lesa. Zde se už začalo utvářet pořadí. Běželi jsme lesem nahoru, kolem krmelce, tee-pee, a pak po louce k táboru. Jako první z malých doběhla Janička Slaná (celkové 21.), z velkých vyhrála Markéta Hermelová (celkové 8.), z vedoucích a zároveň i celkově zvítězil Milan Žaba (čas cca 5 min.). Takže opět žádné překvapení.

Orlici a Vlaškovky hráli ještě před obědem nějaké hry na louce, při nichž utřížila Zuzka Fudytová značnou bouli a Zdeněk Kašárnek dostal v zápalu hry ránu.

O poledním klidu se ve stanu u Kačky Svěrákové našla zpráva pro Lišky od Ikanu. Krásná indiánka si přála, aby si dívky udělaly podle svých představ ochranné váčky, které jim pomohou na cestě k jejímu vysvobození, a tak začaly tvořit. Na konci poledního klidu došlo k velké události. Jistě si ještě pamatujete na lásky Orlika Petra Alta. Nevěděl, jestli se má rozhodnout pro Zuzku nebo Bětku. Teď si tedy už vybral. Ke smůle obou kandidátek se jeho vyvolenou stala Miša Žabová, se kterou se vzápětí oženil. Ostatní Orlici a Vlaškovky jim dělali svědky, a dokonce jim vyrobily i prstýnky z listů. Zuzka Fudytová však nemohla zůstat pozadu, popadla Daniela Součeka, a tak jsme tu měli svatby dvě.

Vlci a Medvědi se odpoledne vydali doplnit své zásoby do Lukavce.

Lišky se projížděly na lodičkách, kde si každá z nich vyzkoušela komidiování. Vlaškovky a Orlici běželi úkolojou bojovku. Z Vlaštovek byla celkově nejlepší Káča Schutznarová, z Orlíků Daniel Souček. Například Petr Alt nevěděl skoro nic, a tak všude pociťivě napsal NEVYM. Snahu o spisovnou češtinu dokázala Miša Žabová, která měla doplnit Křemílek a ... a na volné místo připsala Ochomůrka. Káča, která měla poznat z obrázku přísluví „Jak se do lesa volá, tak se z lesa ozývá“, napsala: „Haló, haló, co se stalo?“ Hra všechny bavila, závod dokonce zaběhly i Lišky.

K večeru si ještě obě malé družiny zahrály hru na myši. Nechybělo ani dohadování, kdo bude vedle jaké Vlaškovky stát. Nakonec se „problém“ vyřešil ke všeobecné spokojenosti. Myši upoutaly i pár kolemostojících, a tak se nakonec zapojily i Lišky a Vlci. Nyní bude následovat etapa Michala Weigela jun. Čtělta bych tedy připomenout důležitost posvátného kopí. Letos se místo vládky čistoty svěříje bojovníkům Sedmi ohnišť kopí. Posvátné kopí je to jediné, co nám zbylo z pokladu, a tak ho musíme pečlivě střežit.

Každé ráno ho dostávají dva nepečlivější ze všech a ti ho hlídají celý den. Zrovna když Hanka Chmelíčková vyhlášovala výsledky svého běhu, vrhl do tábora indián pomalovaný válečnými barvami, chytil kopí, několikrát ukrutně zařval, vyskočil a utekl.

Na Michalovu výzvu se za ním vrhl celý tábor. Když jsme byli u lesa ozval se z tábora zvuk poplachů, a museli jsme zpátky. Jiho však výzvu trubky ignoroval a za

indiánem se vydal cesta necesta. Avšak rychlému nepříteli nestačil, a tak se musel vrátit i on. Michal nám řekl, že kopí nám ukradl nepřátelský indiánský kmen a my ho musíme vybojovat zpátky. Nejdříve jsme se posilili, potom nám Kristýna s Adélou zapískaly morseovku, která nás měla poslat na místo boje. Byla ovšem trochu ztižená, protože byla zašifrovaná. Michal po hře přiznal, že to byla past na Kamčou Schäterlingovou, která luští zpaměti. Tady si však musí zapisovat jako ostatní. Jako první zprávu vyluštila malá Vlaštovka Zuzka Fudyová a těsně po ní ostatní. Jen Orlíci měli potíže a těmi samými čárkami a tečkami se nemohli prokousat. Dohledávky nás zavedly k Pentagonu, kde čekala indiánka, která nám řekla, že musíme vybit všechny nepřátelské bojovníky. Pouze tehdy dostaneme kopí zpět. Boj se bude odehrávat v lese, který se jen hemží zneprátelenými indiány, kteří mají dohromady 30 životů (fáborků). Každý bojovník kmene Sedmi ohnišť má život pouze jeden a nový nedostane. Boj to byl krutý, ale nakonec jsme kopí získali zpět. Teď už si dáme pořádný pozor, aby nám už nikdy nebylo zcizeno.

Z malých vyhrály Vlaštovky, z velkých Sojky.
Kolem desáté tábor usinal.

Pátek 4. července

Dnes nás čeká příprava již toužebně očekávaného Seetnova hrnce. Po snídani začalo velké fasování jídla a ingrediencí a potom už se vyrázilo. Každá družina popadla lopaty nezbytné pro přípravu a vzhůru k louce u Štědrovic. Bobří pro nás nesli pytel plný rohlíků, abychom při tom čekání na výplod „sítnáku“ nezemřeli hladu. Marek-Romeo Schäterling a Mikuláš Burgr nám přípravu masa rozfázovali do osmi bodů:

- 1) Dojít na místo činu.
- 2) Nanosit dříví a kameny.
- 3) Vykopat jámu, hlubokou asi 1,5 metru.
- 4) Rozdělát oheň a nažhavit kameny.
- 5) Smíchat maso, cibuli, brambory a různé koření, zabalit to do alobalu a vložit do kotlíku.
- 6) Do díry dáme: kopřivy, kameny, důkladně předráťovaný kotlík a hlínu. Ne-smíme však zapomenout na kůl v rohu jámy.
- 7) Kůl vyndáme a nalijeme do díry vodu, kterou zasypeme.
- 8) Počkáme asi tři hodiny a potom kotlík vykopeme.

Po splnění prvního bodu si každá družina našela vhodné místo k vykopání jámy. Vybral se ten nejsilnější z kmene a začal plnit bod č. 3. Dívčí družiny se snažily přesvědčit nějaké chlapce, aby díru vykopali za ně. Většinou se to za nějaký ten „úplatek“ podařilo. Jen mazané Lišky se již předem dohodly s Vlky, že dnes budou tvořit společně (do jedné díry), a tak měly po starostech.

Začali jsme nosit dříví, kameny a k utrpení nejednoho i kopřivy.

Náš úkol je tedy splněn,
již zde déle nemeškáme.

Každý z nás už kroj si balí
a místo indiánů odvěků,
Tarasky, Tatanky...a bojovníků Toltéků,
jsou z nás Češi malí.

Ač myslíš, že s tím smířen, vždycky je to rána,
když nezvratně a krutě přijde onen den,
kdy sametové ticho táborového rána,
roztrhne loučící-se trubky sten.

Pak už zbývá stany sklidit jen,
dát sbohem hrázi, rozloučit se s větrovím,
za rok udá se tu jistě mnoho změn,
podpis si vyměnit s ní, ním, tamtím i tím.

Až z údolí pak slunce svítí vymizí západem
a mlynářova louka na rok osiří,
my všichni v pelech svůj zas doma zapadnem
a hlavou vzpomínky nám krásně zavíří...
...na Lídu, na Bena,
na vodřený kolena! Želiváček pro rok 1997 napsala podle zpráv jednotlivých
družin

P. S. Vzkaz pro Radku Novákovou: „RADKO, JAK KDE!!!“

ADÉLA BORO VÁ

TARASKOVĚ,

vřím vás ve vaší sídelní vesnici, v potu tváře vybudované vašimi dávnými předky, ve vesnici TITZUTZAM. Vím, že vaše cesta byla nelehká, ale dříve jste se statečně. Podářilo se vám uspat zlé lesní duchy, a dokonce se díky vám přestali bouřit bohové sopky TANCITARO, čímž jste zachránili nejdnoho obyvatele města Kolibríků. Ti, kdož vládnou nad vlnami, ve vás našli rovnocenné soupeře. Štěstí se však přiklonilo na vaši stranu, a tak i nad nimi jste zvířezili.

Vstup do Yancaty je však povolen jen těm nejobdůžnějším. Těm, kteří se nejvíce snažili, nebyli sobečtí a zasloužili se o zdoání všech nebezpečností. Tito se tímto stávají pravými bojovníky kmene Taraska. Ovšem i ostatní budou za svou snahu po zásluze odměněni. Vstup do Yancaty však jim nebude umožněn.

Nebudte zklamání, neboť indiáni z kmene Taraska jsou vytrvalí a o zkoušku dospělosti se znovu pokusí za jedenáct úplňků v Měsici Růží. Howg

Všechny holčičky dostaly odměny a pak už se vypravily do tábora, kde na ně čekala výborná večeře. Po poslední večeři byli nástup, kde se vyhlašovaly výsledky bodování stanů. Vyhrala Kamča Schätferlingová a Tereza Antošová. Potom jsme si naposledy zazpívali při stahování vlajky a kvůli dešti si šli brzy lehnout.

Sobota 19. července

Dnešní den se těší smutku,
dokonce tu lije k ránu.

Není proč radovat se vskutku
ve vesnici indiánů.

Sedmi Ohnišť bojovníci
statečnost svou prokázali.
Šamanovi, kmmeme starci,
poklad zpátky navrátili.

Cesta byla vskutku těžká,
plná úskalí a zrady.
Bojovník však sotva meška,
když potrestat má vrahy.

Zlato našich dávných předků
u sebe už máme.

Do veselého štěbetání, které se rozléhalo po celé louce, se neustále ozývaly Bucharovy výbuchy vzteku. Nepřičetnost způsobila jeho družina malých kluků, kteří se neměli k žádné činnosti. Poté, co začal vyhrožovat s tělesnými tresty, se konečně Orlici rozutekli a nosili vše nezbytné. Malé Vlaštoky naopak pomáhaly, co mohly. Miša Žabová se dobrovolně odhodlala natrhat kopřivy, a dokonce pomohla svým instruktorkám nářezat a nalámat dřevo.

První část bodu č. 8 byla vyplněna různými hrami. Velcí se snažili dát „gól“ při frisky a malí se zabavili hrou na otázky. Ke druhé polovině osmé fáze však nadošlo. Najednou se zdvihnu silný víchr, ozývaly se hromy a výhružně svítily blesky. Jen co jsme se schovali do lesa, začalo lít jako z konve. Před deštěm by nás les jisté uchránil, ale co čert nechtěl, začaly padat kroupy ještě větší než tenkrát v táboře. Těď už se nám to nezdálo tak zajímavé (dokonce ani Buchar netancoval nadšením po louce), a naopak jsme se snažili chránit hlavy před ledovým bombardováním. Objevily se i nějaké slzičky. Když kroupy přestaly padat a dešť se trochu uklidnil, vedoucí rozhodli, že než to zase začne, musíme co nejrychleji do tábora, sítňák nesítňák. Na cestu se první vypravily Vlaštoky. Protože cesta, která vedla k běžnému přechodu potoka, byla zaplavená, musely vzít zavděk k přeskoku jiné místo. Potok zde byl široký, a tak se zdálo nemožné ho přeskocit. Už to vypadalo, že Vlaštoky místo přebrodi, ale v tom se rozběhla Miša Žabová a přeskocila. Byla to dobrá motivace pro ostatní a pár dalších své štěstí s úspěchem pokusilo. Zbylé Vlaštoky se na druhém břehu nejisté ošvaly, ale do přeskoku se jim nijak nechtělo. Naštěstí se objevil Milian Žaba a malé holčičky začal Adélie přes potok přehazovat. Šlo to vše jako po másle, dokud Ančí Cirusové nepodklouzla noha. Pád to byl ošklivý, ale Ančí to nesla statečně. To už se u potoka objevil i ostatní a někdo přes potok přehodil esus. Bohužel mu do cesty přišla naše Ančí a esus jí skončil na hlavě, kde okamžitě vyrašila obrovská boule. Vlaštoky však přeskok potoka zvládly nejlépe, protože ani jedna neskončila ve vodě. Zato ostatní! Začalo to Martinem Novákem, který pro lehčí přeskok najdříve přehazoval batoh. Ten však skončil v potoce. Martin se rozběhl za ním, a to v pravém slova smyslu, a tak byl úplně moký. Další byla Anička Kašová, která se rozběhla, skočila, ale nepřeskocila. Nespádala ale, že jí to nějak vadí a srděčně se smála s ostatními. Jana Beranová se zase rozběhla, ale zapomněla skočit. Po překonání této překážky, ať už suchou či mokrou nohou, jsme hnali do tábora, kde jsme se snažili usušit. Pár vedoucích se vydalo zpět na louku, aby vykopali celý den toužebně očekávané maso. V táboře začalo velké ochutnávání. Každý chtěl zhodnotit, kdo „to“ má lepší. Nakonec jsme se usnesli, že nejlépe jsou na tom Sojky. Každý však byl se svým produktem spokojen, jen snad Orlici to měli, k velké zlosti Bucharové, o něco slabší než ostatní. Pořádně jsme se najedli, stáhli vlajku a šli spát.

Sobota 5. července

Dneškem začíná třídenní maratón dešťů. Alespoň nám dešť umožnil vstávat o hodinu a půl později. Jen co jsme promnuli oči, už na nás čekaly brambory. Někteří, a byli to hlavně Bobří, házeli do škopků bramborami co nejprudčeji, aby postříkali ostatní. Když už všichni byli dostatečně mokří, byly brambory oškrábané.

Bobři se dopoledne učili uzle, při nichž Honza Beran neustále nadával, protože nemohl pochopit, jak se dělá uzel Škotový. Nakonec si i Honza odborku splnil. Pro Sojky uspořádala Lída exkurzi lesem, kde je učila pojmenovat vše, co roste. Lišky byly zaměštrány táborovými pracemi, neboť měly dnes na starost pořádek a Vlastovky hrály na louce hry.

Po výborném obědě od Viků se Sojky zabavovaly zpíváním lidových písniček, Bobři hráli Dračí doupe a Vlastovky se ocitly před další překážkou, která je čeká na pouti do sídelní vesnice Tzitzutzam.

Objevil se před nimi hustý a nebezpečný prales. Je nutné znát všechny rostliny, aby se poznalo, kde je cesta bezpečná. Odborku si splnilo jen pár holčiček. Ostatní se ještě budou muset v oblasti botaniky zdokonalit. Nejvíce rostlin (téměř všechny) poznala Julinka Fikejšová.

Protože celý den přišlo, každý si dělal, co chtěl. Většinou jsme hráli ve stanech různé hry. Vlastovky byly v Malikárně, kde jim nejdříve Adéla četla oblíbenou Pipi a potom Radka Nováková hrála na kytaru. To se však nakonec zvrlo a malé holčičky se začaly navzájem poučovat v oblasti sexuální výchovy. Bětka všem náruživě vysvětlovala rozdíl mezi různými druhy líbání atd. Konec této debaty naštěstí udělal Honza Mládek, který nás všechny svoloval do úschovny ke zpívání. Zpěv byl prokládán hrou na Pány a Dámy.

Nejdříve hráli malí, pak velcí a nakonec k radosti dětí i vedoucí.

Byli jsme svědky i několika zářných tanečních vystoupení. Nakonec nás všechny Miša Žabová a Zuzka Fudyová naučily šmoulí Macarenu. Po desáté jsme k naší lůžnosti úschovnu opustili a šli spát.

Neděle 6. července

Vzbudili jsme se do hnusného počasí a nic nenasvědčovalo tomu, že přestane pršet. Vstávali jsme, jak se každému chtělo. Bobři celé dopoledne prospali. Vlastovky a Orlici se vydali do Kopaninského lesa zahrát si pár her. Na zpáteční cestě se stavili na hrachovém poli, kde se naládováli, co se do nich vešlo.

Dopoledne běželi Vici a Lišky společně bojovku. Byli svázáni za vnitřní nohy a ruce a luštili šifry, které nebyly zrovna lehké.

Vlastovky, Sojky, Orlici a Medvědi hráli na louce společně hry jako „Král vysílá své vojsko“ atd. Nejvíce se líbila detektivní hra na „mrkacího vraha“, při které byla nejlepším zabijákem Žůza Vojáčeková. Již by hru vyhrála, kdyby nechápavý Orlík Honza Jurčiček spadl po opakovaném mrkání. Honza však na Žůzu koukal s otev-

a v ní část poslední šifry, kterou když celou vyluštíme, odkáže nás k místu, kde je poklad. Velcí mají pět stanovišť, malí tři.

Každý kmen použil své taktiky a vybral pořadí návštěvy klíčových míst. Tam jsme měli všichni značné potíže s nalezením trubičky. Lišky dokonce strávily u jedněch dohledávek téměř hodinu. Všichni jsme se snažili, abychom byli u pokladu jako první, nejvíce Vici.

Ti dokonce nevyužívali ani vyznačených stezek, protože by je brzdlily, a běželi cesta necesta skrz cokoli, co se jim přিপletlo pod nohy. Nic jim to však nepomohlo. U poslední trubičky jsme vyluštili, že ztracený poklad máme hledat v hájku za rybníkem, a tak jsme se, vyčerpaní po celodenním běhu, vydali zpátky k táboru. Zlato bylo zakopané v dřevěné truhle, kterou jsme objevili pomocí kliky, před kterou se doslova rozestupovala země. Ztracený poklad předků bojovníků Sedmi ohnišť nalezly, k velké zlosti Viků, Sojky.

Tuto skutečnost přijaly s hurónským řevem, co jiného bychom také mohli od Hurónů čekat! Postupně začali do tábora přicházet i ostatní a všichni jsme se připravovali na večerní obřad, kdy jsme měli navrátit šamanovi ukradené zlato.

Již z dálky vidíme kouř, který k nám proniká z indiánské vesnice. Když přijdeme blíž, pokyne nám indián, abychom vstoupili. Objeví se čtyři bojovníci s pochodněmi, aby zapálili obřadní oheň. K tomuto úkonu je vyzve přiběhnuvší šaman. Jakmile je oheň zapálen, začíná tanec tří indiánek, ke kterým se později připojí i šaman a za zvuku bubnů společně vyzívají Manitoua křepčením kolem ohně. Jejich tanec se postupně uklidňuje a nakonec šaman obklopen indiánkami usedá k totemu. Jedna z tanečnic nás vyzve, abychom projevili šamanovi úctu za to, že nad námi držel ochrannou ruku po celou dobu našich válečných výprav. Postupně mu tedy s úctou předáváme zlato. Nejhezčí obřad, který byl provázen indiánským popěvkem TAN-VANA-VIGI-NATA, měl vítězný kmen Hurónů. Šaman nás potom odměnil, poděkoval nám za pomoc a slibil, že až přijde čas, znovu si nás zavolá.

Pátek 18. července

Tak už je to tady. Probudili jsme se do posledního táborového dne. Bohužel naši chmurnou náladu provázal dešť, a tak se nedalo nic moc dělat. Velcí začali pomalu uklízet v táboře, aby toho na zítřek nezbylo tolik. Vlastovky hrály na přeměnu živočichů. Pravidla jsou jednoduchá. Nejdříve všichni skácou a vydávají zvuky jako kuřata. Každé kuře si hledá druha-kuře do páru, s nímž si stříhne. Vítěz se stává kohoutem, poražený zůstává kuřetem a oba si hledají vhodný pár. Z kohouta se stává pes a takto to jde dál, dokud z nás nejsou lidé. Holčičky se při hře dosti nasmály. Nejlepší byla Janička Slaná, která své zvířecí přeměny prožívala vsutku dokonale. Odpoledne měli Orlici ukončení své družinové hry. Všichni bojovníci kmene Tatanka byli tedy odměněni za své výkony. Svou hru ukončily také Vlastovky. Velký Manitou k nim promluvil:

MAMINKA (Petr Hermel) A MIMINKO (Anička Kašová)
 PIPÍ DLOUHÁ PUNČOCHA (Adéla Borová) A PAN NILSON (Ondřej Kubart)
 NEVĚSTA (Buchar) A ŽENICH (Káča Nezdová)
 STB (Michal Weigel jun.) A TRESTANEC (Lucka Klicperová)
 ŠAŠCI (Tom Voj a Ilona Pilčíková)
 INDIÁNI (Jindra Miádek a Kristýna Kubartová)
 UTOPENCI (Patrik Benda a Sima Krůřová)
 DEBÍLCI (Milan Žaba a Bára Valenová)

Odpoledne k nám přijel již očekávaný Zdeněk Svěrák. Byl přijat s všeobecným nadšením. Uvedl jsme ho k táborovému kruhu, kde nás vyzval, abychom se neváhali zeptat na to, co nás zajímá. Velcí se zpočátku trochu styděli, zato malí se hned chopili iniciativy.

Zuzka Fudytová se hned začala ptát, jestli by u nás p. Svěrák nechtěl dělat vedoucího, jestli si s námi zazpívá. Není nutno a jestli umí anglicky a jestli... Pan Svěrák se snažil na toto všechno odpovídat, ale nutno říci, že s úlevou kvihoval, že se o slovo hlásí někdo další. Jestli však čekal, že to bude jiné, tak se přepočítal. Nejen jeho, ale i nás všechny dostal Románek Pokorný, který se zeptal, co dělají herci, když je reklama. Potom se už začali ptát i větší a p. Svěrák nám povídal o filmech, které dělal nebo ve kterých hrál, o Divadle Járy Cimrmana, hlavně však o filmu KOLJA. Nakonec si s námi opravdu zazpíval. Není nutno a poprosil nás, abychom mu zahráli nějakou tu scénku, kterou hráváme u táboráku. Jednohlasně byly vybrány Vlačťovky, a tak ještě jednou vystupovaly se svou scénkou „Kláda za Malikárnou“ a sklidily menší úspěch. Před odjezdem nám Zdeněk Svěrák poděpsal vše možné i nemožné. Nakonec se rozloučil s vnučátky.

V podvečer se v táboře začal ozývat nezadržitelný Bucharův smích. Snažili jsme se dopídit, co je příčinou toho ryku, až nám to Eva

Nezdová vysvětlila. Malí Orlici si stěžovali, že mají stan plný much. Eva jim ráda poradila a řekla tu osudnou větu: „Tak si je

vyhoňte ručnickem!“ Už jsme se tomu řevu nedivili a smáli se taky. Večer si všichni připravovali vystoupení na oslavu

Benových narozenin, ale naneštěstí začalo pršet a vypadalo to, že déšť potrvá celou noc, a tak jsme museli oslavu zrušit a šli si lehnout.

Čtvrtek 17. července

Něeé, už je to tu zase! Zvuk poplachů však nelze ignorovat, a tak již letos podruhé jsme probuzeni tímto surovým způsobem. Dnešní troubení má však svůj důvod. Koná se závěrečná etapa celotáborové hry: Časné ráno tedy vycházíme na celodenní honbu za uloupeným zlatem. Podle úvodní zprávy, kterou jsme skládali po celou dobu tábora, musíme postupně dojít na několik stanovišť. Tam je schovaná trubčička

řenu pusou, a přestože na něj mrkala, jak mohla, ani se nepohnul. Žůža newdžžela s nervy a rozkřičela se na něj: „Jak to, že neumíš, když tě vraždím už asi hodinu!“ Tím se sice prozradila, ale vzbudilo to značné veselí.

K večeru jsme se sešli v zadní místnosti, hráli na kytaru a zpívali. Kvůli dešti se bohužel neodehrála ani plánovaná etapa Kristýny a Aničky. Nu, co se dá dělat. Usnali jsme za bubnování deště na stan.

Pondělí 7. července

Dnes měli Bobři, Sojky a Vlačťovky vyrazit na puťák. Déšť však jejich cestu záhy znemožnil.

Orlici a Vlačťovky byli dopoledne v Malikárně, kde s nimi Škopík hrál různé hry. Velcí okupovali zadní místnost, kde hráli na předvádění, na kytaru atd.

Odpoledne se téměř všechny družiny vypravily do Lukavce doplnit své zásoby a posilnit se v místní cukrárně. Líšky potom měly jisté trávicí problémy.

Večer Bobři kompletovali stany a při této činnosti se Honza Kolomazník a Honza Beran neustále hádali. Nakonec však vybrali pět stanů, které se snad dají při dobré vůli postavit. Potom šly pro malé holičky kompletovat stany Káča s Adélou, a ty už takové štěsí neměly. Kolíky musely nahradit hřebíky, tyče do stanů vůbec nepasovaly atd.

Po večeri hráli velcí a vedoucí hru na mařtány, která všechny velmi bavila, a tak se ani v deset hodin ještě nikomu nechtělo jít spát.

Úterý 8. července

Osmého dne Měsíce Hromů odcházejí tři družiny na puťák. Sojky a Bobři vedou svoje kroky k Velké Chyšce a Vlačťovky na Trnávku. V táboře tedy zavlád klid, který patřičně využíváme. Po několika dnech se na nás opět usmálo sluníčko, a tak jsme hned veselí. Pochutnali jsme si na holandských řízcích, které připravili Vlci, a oddali jsme se polební sestě.

Odpoledne jsme se vydali k Pentagonu a tam začal ukrutný boj.

Byli jsme rozděleni do dvou skupin, strhávali jsme si táborčky, při čemž jsme museli dávat pozor, aby nám nebyla přečtena čísla, která jsme měli připevněná na čele.

K večeru někteří z nás sportovali a ti pasivnější vychutnávali večerní ticho. Před desátou jsme stáli vlnku a šli spát.

Středa 9. července

Sluníčko nás vrtálo ze spacáků a silbovalo krásný den. Byli jsme rádi, protože dnes byl v plánu celodenní výlet. Posnádali jsme količky a vydali se výlet. Cílem měl

být, podle slibů některých vedoucích, krásný velký rybník. Trasa vedla přes Lukavec, kde jsme se řádně posilili na další cestu, dále přes Dolní za Horní Lhotu. Jaké bylo naše překvapení, když jsme místo netpělivě očekávaného modravého rybníka uviděli oplocený „bahňák“. Tento chovný rybník nesliboval příjemné koupání a odradil i ty nejdřívější. Odšourali jsme se tedy do lesa, kde jsme hráli rozdupku. Tedy skoro všichni např. Lucka Klicperová šla hledat své ztracené brýle, Ilona s Michalem a Anička šli hledat jiný rybník. Odpoledne jsme se zvedli a vrátili se zpět do tábora, v širém okolí je náš Hroňák. Odpoledne jsme se zvedli a vrátili se zpět do tábora, kde na nás už čekala posilující večere. Spát jsme šli brzy, abychom byli čilí na zítřejší putování.

Čtvrtek 10. července

Ráno odcházely všechny zbylé družiny na puťák. Lišky, Vlci a Medvědi se vydali prozkoumávat pro nás ještě neznámé okolí Blaníku a Orlicí šli vystřídat Vlaštkovy na Trnávku.

Tábor tedy osaměl. Náměstí zelo prázdnotou, nikde se neozývalo obvyklé šumění a ani z kuchyně se nelinula vůně připravovaného pokrmu.

Večer našťestí ticho trochu prolomily Vlaštkovy, které se vrátily z puťáku, a chvíli po nich přišli i Sojky a Bobři, a tak tu je hned veseleji. Všichni však byli znaveni po celodenním chození a šli si hned lehnout.

Pátek 11. července

Život v táboře začínal okolo osmé hodiny. Jsme tu jen tři družiny, a tak zde panuje pohoda. Můžeme alespoň zregenerovat své síly vyčerpané putováním. Sojky začaly den rozsvíčkou. Tedy Janu Beranovou musely k tomuto fyzickému úkonu značně přemlouvat a nakonec ji na louku doslova dotáhnout. Velké holky čekalo velmi nepřijemné natírání Maitikárny. Kamča, Tereza A. a Kristýnka se tohoto úkolu zhostily zcela zodpovědně. Káča Moravčíková a Lucka Habětínová se odhodlaně chopily pily, aby natřezaly nějaké bedýnky dřeva na zítřejší kuchyň. Mezitím Eliška a Jana umývaly petrolejky a dvojice na hřídce si vyřezávala totemy. Výrobě totemů se také věnovaly Vlaštkovy, neboť se jedná o další velkou táborovou etapu. Malé holčičky však ještě neměly vhodná polena k výrobě těchto indiánských sošek, a tak popadly pilu a sekeru a odešly do lesa, najít přijatelný klacek. Když leželo na zemi několik ideálních klád, bylo nutné je rozřezat. Káča s Adélou řezaly, jak nejlépe uměly, ale kupodivu nikdy ne rovně. Nejspíš bylo něco s pilou!

Holčičkám to ale nevedlo a naopak využily nerovnosti k vytvoření vlasů či per, které z indiánského obličje koukají. K opracování totemů měly k dispozici barvy, kůže a dřevěné korálky. Nejnápadnější a nejhezčí totem vytvořila Miša Žabová, která svým výsledkem předčila mnoho totemů z řad velkých. Bobři strávili dopoledne ve

zde až do konce přeháňky. Do rybníka se už ale nikomu nechtělo, vody bylo dost! Šli jsme si tedy zahrát hru na „sardele“.

Když jsme obě dvě sardele našli, byli jsme pořádně prohnáni při hře na strážce vajček. V ohraničeném území byla improvizovaná vajčka a my se je snažili získat a odnést do našeho pásma. V tom nám bránili strážci tohoto neobvyklého pokladu, ale nakonec jsme je několikrát převezli, přemohli a vajčka jim ukradli.

Mraky, které během hry pokryly celou oblohu, nevěštily nic dobrého, a tak jsme se pomalu vydali na zpáteční cestu. Děšť se podle očekávání záhy spustil, ale nám to vůbec (skoro) nevadí, protože nejsme z cukru, a jako správní pionýři jsme kráčeli k táboru. Tam jsme došli, pionýři nepionýři, značně vyčerpaní, a myslili jsme, že nás už nic nemůže postavit na nohy. A světe, div se! U brány stáli Zdeněk a Jan Svěrákovi, kteří se na nás přijeli podívat. Všichni byli nadšení, že mohou vidět tyto osobnosti na vlastní oči, nejvíce Buchar. Bohužel si ke své návštěvě nevybrali zrovna vhodný den. Když nás tam tak viděli stát promočené, rozhodli se, že nás nechají uschnout a přijedou znovu zítra, tak se máme na co těšit!

Středa 16. července

Hned po snídani začal velký zmatek, protože se všichni připravovali na MEMORIAL PB+PB+OŠ, což je vzpomínkový závod na Petra Bucka, Petra Bakaláře a Ondřeje Švarce, kteří dříve jezdili na tábor a tragicky zahynuli. Naším prvním úkolem bylo nakreslit nějaké strašidlo a vymyslet k němu legendu. Pak, jako již tradičně, běželi jsme k Lidě, která nás zkoušela z rostlin a stromů. Poslala nás za bránu, kde už čekala Káča Ne2dová a u které jsme stavěli stan, což nás dosti zdrželo. Nakonec jsme to zvládli a běželi dál k Adéle Borové, která nás přivítala se svými hrady a zámky, u kterých velcí často ztroskotali, zato malí poznali většinou všechno. Adéla nás poslala dále polní cestou ke Kristýně Kubartové, která na nás už mávala uzlovačkami. Uzle jsme většinou uměli, a tak jsme mohli běžet na kraj lesa, kde byl připraven Petr Husák spolu s mapovými značkami. Tady jsme se zdrželi opravdu jen chvíli a běželi dolů lesem, kde nás čekal asi nejtěžší úkol závodu-buzola. Lucka Klicperová a Ilona Pilčíková vyznačily v lese azimutový úsek, kterým jsme museli projít a zaznamenat všechny obrázky, které jsme viděli. Když nám buzola důkladně pomotala všechny světové strany, vyběhli jsme směrem ke krmítku, kde byl Michal Weigel jun. a morseovka. Nejprve nás zaskočily záluždnosti písmenek, jako je Q, W atd., ale nedali jsme se a všechna písmena vyluštili. A to už nás čekal poslední, nejdelší a zároveň nejzáživnější úsek. Po hrázi jsme doběhli k potoku, přes který byl natažen provaz, u něhož stál Buchar, a nepustil dál nikoho, kdo tuto poslední překážku nezdolal. Poté jsme běželi jako o závod do tábora, kde nám Radka Nováková stopla čas. Když doběhly děti k závodu se připravili i vedoucí. K povyražení dětí i jich samých si vytvořili kostýmy a takto přestrojení vyběhali:

prázdnější a pozbývají na vážnosti. Tím ztrácí svou obřadnost a jejich významu stále ubývá. Je důležité umět spít vnitřní i vnější projev, neboť pouze tehdy naleznete klid ve své duši, protože obě složky spolu dokonale souzní. A já po vás chci toto: Abyste odčinili své zanedbání, připravíte oběť co nejrozmanitější a nejpestrější. Tím zmírníte můj hněv. HOWG“

Nejprve jsme museli chytit morseovku, která nás poslala do blízkého lesíka, kde jsme museli najít příslušnou zprávu. Po rozluštění šifry jsme se dozvěděli, že musíme zpět do tábora, a tam v určitém čase přinést co nejvíce věcí, které u velkých začínají napísmáno S a u malých na P. V tu ránu se to po táboře začalo hemžit všemožnými předměty. Kdyby se včas nezatroubil poplach, z tábora by za chvíli nic nezůstalo. Medvědi dokonce přinesli stan, ale zbytek tábora našťastí rozebrat nestihli. Nakonec vše dopadlo následovně. Z velkých byly nejlepší Sojky, které nashromáždily ke svému „obětnímu obřadu“ 55 předmětů a z malých vyhrály Vlaškovky s 35 předměty.

Protože se blížila doba večerky, začali jsme se pomalu ukládat. Těsně před desátou však Sojky překvapily vedoucí. Připravily pro ně totiž bojovku. Každá dívka si k sobě vylosovala svého partnera, ke kterému pak byla přivázaná za vnitřní ruku a nohu. Trasa vedla v blízkosti tábora a čekaly nás na ní různé úkoly (např. strefit se svázanou rukou šiškou do stromu). Hlavní úkol však byl zapamatovat si básničku, která byla rozkoukovaná podél celé cesty. Všechny překážky jsme zvládli na výbornou, a tak jsme mohli na konci dramaticky předst: Měla babka vrabce v kapse a ten vrabec babce v kapse „pip“. Babka vrabce v kapse zmačkla a ten vrabec babce v kapse chcip. Přednes se Sojkám líbil a odměnily nás Takovýmito prohlášením: Rada mladších schválila tobě – tituli rádce kmenů Sedmi ohnišť.

Úterý 15. července

Všechny kmeny se ráno začaly připravovat na dnešní celodenní výlet. Po vydatné snídani, kterou nám ještě stihli připravit Vlci, jsme vyrazili. Svě kroky jsme tentokrát vedli k nějakému rybníku, o jehož existenci jsme měli určité pochybnosti, ale vede nás Michal Šubert, tak to musí dobře dopadnout, jak si neustále opakujeme. Šli jsme poli a lesy od jedné vísky ke druhé, až jsme dorazili k lesní cestě, kterou lemovaly dlouhé klády, které přímo sváděly k odpočinku, a neboť jsme již byli dostatečně unaveni, s radostí jsme uposlechli jejich nevyslovenou výzvu. Za chvíli jsme opět obnovili své síly a mohli si zahrát hru, jejíž úkolem bylo přeběhnout z jedné poloviny lesa do druhé, při čemž jsme se museli obrátit vyhybat strážcům lesa, kteří nám v tomto urputně bránili. A pak jsme se vydali zdatat další fázi cesty, která nám už uběhla rychle, protože jsme věděli, že se blížíme k rybníku. A opravdu.

Michal nás nezklamal! Jen co jsme se vynořili z lesa, rozprosřela se před námi modrá plocha, do jejíž spárů jsme se hned s radostí vrhli. Tyto radovánky nám však byly zanedlouho odepfeny, neboť začalo pršet. Všichni zakuklení do pláštěnek, hnali jsme se skryt do lesa. Tento hvozd nám poskytl dostatečné útočiště a vyčkali jsme

vaničkách. Honza Beran a spol. nepochopili, že voda ve vaničce je určená k očistě těla a v táborové koupelně začala vodní bitva. Následkem toho bylo, že voda tekla proudy ven z celé koupelny, Lída zuřila a Tom Vojovi tekly nervy.

Polední klid byl vhodnou příležitostí pro „letecký den“ a Vlaškovky toho hned využily. Za chvíli tedy sluníčko svřtilo na rozložené svřšky. Sojky byly celé odpoledne připoutané k Malkárně, která ne a ne se natřít sama. Vlaškovky hrály na louce hry, a vtom kolem projel nějaký pán na kole. Zuzka Fudydová se hned snažila využít svých seznamovacích schopností a pánovi kolo pochválila. Tento však nijak nereagoval, a tak se Zuzka vrátila k ostatním zcela zdrcená.

Kdokoli šel táborovým náměstím, nemohl si nevšimnout podivného čehosi, co stálo u stanu Ewy/Nezdové. Tady je nutné zmřnit, že Eva se bojí, aby jí na stan nespádl strom a bouřky. Prvnímu strachu se zabránilo celkem snadno a Eva od letoška bytuje ve stanu dostatečně vzdáleném od řřdkého táborového stromoví. No a druhé bázni zamezili velcí Kluci nymř. Postavili před její stan dlouhou dřevěnou tyč, na které byly přidělané hrábě (zrezivělé). Toto monstrum se honosilo velikým nápisem EVKOSVOD. Když jsme se dostatečně vynadřivali na toto zařřzení, již slyšřime známé toubeni. Vypadá to, že k večerř máme na chlebu spoustu zeleniny, a tak bylo nutné si vzít víčko, abychom pak oblohu nesbírali po celé jídelně. Potě, co Kristřyna Kubartová vybidla Sojky, aby se chopily svých víček, sama tak neučinila. Jedná se přesně o tu vyjmku, která potvrzuje pravidlo: „Vedoucí má řřt přřkladem“. Nebyla by však spravedlnost, kdyby se řř to nevymsřilo. Zrovna, když byla v druřžném hovoru, PLESKI PLESKI Všechna rajčata jsou na zemi. Inu, tak to dopadá, když někdo „Káže vodu, a pije vřno“.

K večeru jsme byli svědky zajřímavé exekuce. Radka Nováková se rozhodla, že se nechá ostřřhat na „kluka“. Poprosřla tedy Simu, a ta se zkušěně rukou pfesionála chopila holicřho strojk. Vše probřhalo dobře a Sřma se činila za povzbuzování Honzi Měchury, Káčř a Aděly. Dobře to tedy probřhalo do té doby, kdy Sřma maně sundála ze strojk nastaveného na největřř velikost násadku a začala holit. Kdyby řř Honza nezastavil, oholila by snad Radku celou. Takhle řř vytvořřla jen nepatrný, téměř neviditelný ostrůvek dole na hlavě. I tak následoval nezadržitelný smřch našich přřhlžeřřich, hlavně však z úst autorky, která nebyla schopná dále v práci pokračovat. Nic netuřřící Radka se divila, čemu se smějeme: „To je určřtě kvřřli tě pleše, co mám na temeni.“ Tohle však vzbudilo další salvu smřchu. Nakonec se Sřma uklidnila, ale teď už dala přednost nůžkám a své dřlo zdárně dokončila. Radce to teď podle očekávání nesmřřně sluřř, Sřma z ni udělala jeřřtě zřřřivějšř slunřřko. Svřřř nám tu tedy dvě a všřchni máme radost, ovšem až na TomVoje, který řřekl, že když se Ráda nechá ostřřhat, převleče se za holku, pŭjde do Lukavce a bude se snažit zřřskat přřženě nějakého chlapce. Zatřřm se však k tomu to úkolu nijak nemá. Nu, uvidřřme.

Když tábor obklopila tma, zalezřři jsme si do spacákŭ a těřřř se na ostatní, kteří se zřřtra vrřři z putování. Dobrou noc.

Sobota 12. červance

Dvanáctého dne Měsíce Hromů byl v táboře ještě poměrně klid, družiny, které se mají vrátit z putáku, očekáváme až večer. Velké družiny se dopoledne věnovaly svým povinnostem. Bobří štípali dříví a Sojky byly uvězněny v kuchyni. Malé Vlačovky hrály přehazovanou a přibraly k sobě zkušeného Bobra Lukáše Klicperu. Potom při čtení kreslily obrázky z putáku.

Odpoledne plnili Bobří odborky. Při této činnosti si dosti zanádalvali, hlavně při uzlování. Vlačovky se vydaly do potoka na velké kameny, které jsou potřeba na podložení klády u Malikárny. Při dolování kamenů si užily spoustu legrace, protože po sobě začaly cákat vodu a kameny nekameny se svlékly a začaly v potoce běhat, tancovat a zpívat. Když už byly dostatečně modré, popadly vozík a kameny do tábora dopravily.

Večer se nám vrátili Vlci, Lišky, Medvědi a Orlici z putáku, a tak jsme zase všichni. Jak vyplývalo z jejich pokřiku, byli pořádně hladoví. Hned se tedy vrhli do kuchyně a snědli, na co přišli.

Neděle 13. červance

Ta ta ta ... PÓ-PLÁÁÁ-CHI!

Signál nám hrní v uších jako dělo. Ještě po slepu vyběháme ze stanů a uhnáme na nástup. Nejrychlejší z nás byl Buchar, který však za chvíli začal nejistě přeshlapovat na místě. Zdálo se, že něco postrádá. Byla to jeho družina Orliků, kterou zapomněl zmobilizovat spolu se sebou. Nakonec se za neustálých Bucharových nadávek přikolbali i rozespálí Orlici. Byli jsme napnuti, co je příčinou tohoto zostřeného vstávání. Trochu zklamaně jsme tedy rozhodli následující vyhlásování výsledků týdenního bodování.

Nikdo netleskal, neskandoval, vše se odehrálo za ospalého ticha.

Po bramborách, se stejným nadšením oškrábaných, nás čekala další velká táborová etapa. Jednalo se o: PŘENOS POSVÁTNEHO KIPU

Udatní bojovníci, náš indiánský kmen se dostal do velkých potíží, způsobených nedostatkem jídla a oděvů. Musíme proto vyslat naše bojovníky do susedních lovišť na lov bizonů. Vede tam však jen jediná cesta, po které lze projít, aniž bychom byli vystopováni. Proto z ní nesmíme sestoupit ani na chvíli. Je tu ještě jeden předpoklad k tomu, aby naše válečné tažení bylo úspěšné. Nemůžeme se domlouvat řečí. Zprávu z lovišť si tedy budeme muset předávat pomocí kůží z uloveného bizona.

Přenos Kipu spočíval v tom, že jsme byli rozestaveni na způsob štafety na okruhu asi jednoho kilometru. Každý kmen vybral dva nejschopnější bojovníky, z nichž jeden vázal uzle a druhý zprávu luštil. "Uzlovač" chytíl na začátku trasy zprávu, kterou pomocí kůží zauzloval (velcí měli 6 písmen, malí 4 písmena, 1 kůže =

1 písmeno). Štafetou se pak tyto kůže musely dopravit do tábora. Bylo nutné dávat dobrý pozor, aby se nám kůže nepomíchaly a bojovník v táboře neměl problémy s přeházenými písmeny. Během etapy se nesmělo pronést ani jediné slovo. Z malých vyhrály Vlačovky, z velkých Medvědi.

Orlici si ještě před obědem stihli zahrát míčové hry, při nichž se Daniel srazil s Kubou a na hlavě mu vyrašila obrovská boule. Odpoledne Bobří vyrazili k lukavckému rybníku. Lišky si u táborového kruhu cvičily na Memoriální hračky a zámky Čech. Když Ilona ukazovala hrad Pernštejn, vzpomínala na pohádku, která se tam natáčela. Lucka Nižaradzeová, která s pochopením vykřikla: „Já myslím, že by to mohla být Noc na Karlštejně!“ Vlačovky trávily odpoledne s Orliky. Nejdrívě pro všechny připravil Jakub Ne2d a Zdeněk Kašťánek bojovku. Běžela vždy jedna Vlačovka a jeden Orlik. Škoda jen, že kluci zapomněli počítat čas, a tak se nemohla určit vítězná dvojice. Po této hře se obě družiny šly osvěžit do sauny. Holky byly otužilejší, ale klukům se moc do ledové vody nechtělo. Petr Alt se však nemohl nechat zahanbit před jednou ze svých „nevěst“ Zuzkou Fudyovou a do vody se po její výzvě odvážil. Vlci se Sojkami dostali zprávu, že mají jít na válečnou výpravu, a tak se hned po nástupu vypravili vstříc dobrodružství a ostatní šli do blízkého lesa hrát „orchideje“. Děti sbíraly po lese rozmístěné kartičky různých hodnot rozlišených barvou a vedoucí cíjím v této aktivitě zabraňovali strháváním táborků. Děti však byly mrštině a vedoucí měli často co dělat, aby je chytili. Například Tereza-Julie Taubelová se vůbec nedala dopadnout, a když chytili Jakuba Červenku, který měl v ruce žlutou kartičku (nejvyšší hodnota), raději ji snědli, než aby přišla do rukou jinému kmeni. Hru vyhrály Vlačovky a Medvědi. Když zapadlo slunce a tma nás lapila do svých spárů, Čvaňhák nás zavedl na louku, kde jsme museli pomocí baterky vyslat morseovku.

Nebylo snadné mezi tím množstvím světýlek rozpoznat, které patří právě vám. Nakonec se nám všem podařilo zprávu vyluštit, ovšem k největší spokojenosti Vlačovek a Lišek, které vyhrály.

Po tomto nočním rozptýlení jsme se odebrali ke spánku. A jaká byla Válečná výprava Sojek a Vlků? Došli jsme do lesa uprostřed luk, kde jsme se utábořili. Zahráli jsme si na matfiány a „Řekni, koho miluješ?“, a potom už jsme se také odebrali do světa snů.

Pondělí 14. červance

Dnešní dopoledne jsme zasvětili zcela průměrnému táborovému životu. Sojky a Vlci byli stále ještě na výpravě, Lišky v kuchyni, Medvědi u dřeva a Vlačovky ve vaničkách. Odpoledne byl program dle družin a v podvečer nás čekala etapa Káčů a Káci. Jednalo se o PŘIPRAVU OBĚTI VELKÉMU MANTOUOVI:

Bojovníci Sedmi ohnišť,

ve svém zjevení nám Velký Manitou zanechal zprávu: „Má duše již po delší čas cítí, že projevy vaší víny, byť věřím, že je pevná, jsou stále jednodušší,